

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΘΗΒΑΙΟΣ

Τα όνειρα της Μαριέλ

24grammata.com
νέο *Flipping book*

Απόστολος Θηβαίος

Τα όνειρα της Μαριέλ

...Πρόκειται για ένα αφήγημα αγάπης. Αυστηρά στοχευμένο, στους καιρούς της μοναξιάς, τους νύκτιους καιρούς. Τότε που τα μάτια μεγαλώνουν από τον κόπο και οι άνθρωποι έχουν πάψει πια να είναι σχεδόν καλοί.

Σειρά: *εν καινώ*

αριθμός σειράς: **1**

νέο Flipping book

24

24grammata.com

[Ψηφιακά Βιβλία Ποιότητας](#)

Τίτλος του Πρωτοτύπου: **“Τα όνειρα της Μαριέλ”**

Συγγραφέας: [Απόστολος Θηβαίος](#)

Επίλεκτες Ψηφιακές Εκδόσεις: 24grammata.com

τηλ. +30 210 612 70 74, fax: +30 210 600 87 50

Υπεύθυνος σειράς: [Γιώργος Πρίμπας](#)

Σειρά: εν καινώ, Αριθμός σειράς: **1**

Επιμέλεια και διόρθωση κειμένου: Σωτήρης Αθηναίος

Τόπος και Χρονολογία πρώτης έκδοσης: Αθήνα, 18/03/2012

Μέγεθος Αρχείου: 734KB

Σελίδες: 37

Μορφή αρχείου: Flipping book, pdf

Γραμματοσειρά: cambria, 14

Επιμέλεια εξωφύλλου: Παρασκευή Τζεβελεκάκη

Η φωτογραφία είναι από εικαστικό του Joan Miró (1893 –1983)

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση δίχως την έγγραφη άδεια του συγγραφέα ή του εκδότη

Εις μνήμην [Ιωάννη Οικονομόπουλου](#)

Την ειδοποίησαν, όπως συνηθίζεται σε παρόμοιες περιπτώσεις. Μια επιστολή, με τα επίσημα χαρακτηριστικά του ιδρύματος, την περίμενε στο κεφαλόσκαλο του σπιτιού. «Σας παρακαλούμε όπως παρουσιαστείτε στις διοικητικές υπηρεσίες του ιδρύματος, προς αναγνώριση της σωρού και παραλαβή των προσωπικών αντικειμένων. Με τιμή, Ίδρυμα Αποκατάστασης Ψυχικών Νοσημάτων.» Εκείνη τον είχε λησμονήσει. Με δυσκολία θα θυμόταν πια τα μάτια του, τα ξανθά μαλλιά του με δυσκολία πια θα θυμόταν πώς τα άγγιζε, με τι λατρεία έχωνε τα δάχτυλά της στα υπέροχα μαλλιά του, όταν πια είχαν διαπράξει μια έκρηξη ανάμεσα στα σώματά τους. Γύρεψε μια φωτογραφία του, ήταν ότι είχε απομείνει από εκείνο τον καιρό. Μια φωτογραφία στην παραλία της Ελευσίνας, ανήμερα της Πασχαλιάς, με φόντο τα αρχαία ευρήματα και τα φορτηγά πλοία. Η φωτογραφία είναι πια παλιά, τα πρόσωπα με δυσκολία διακρίνονται, η θάλασσα δεν θα είναι πια ποτέ ακίνητη, σκέφτηκε και περπάτησε ως το μπαλκόνι.

Η οδός Αριστοτέλους, κάποτε ησυχάζει, όταν κλείνουν τα καταστήματα, όταν αποσύρονται τα παιδιά και οι άνθρωποι και πέφτει μια βαθιά ησυχία, τότε μπορούν να ακουστούν όλες οι κραυγές, τότε οι ποιητές μπορούν να γράψουν για όλων των ειδών τις κραυγές και οι ερωτευμένοι τότε μπορούν να σωπάσουν μες στα λυπημένα δωμάτια. Κοίταξε προς όλες τις κατευθύνσεις, πέρασε η παλιά ζωή της κάτω στο δρόμο, ήταν γριά, με ξέπλεκα μαλλιά, τη χαιρέτησε, πίσω έσερνε σίδερα, πρόσωπα, κλάματα η παλιά ζωή της. Την είδε που χανόταν προς την οδό Ιουλιανού την παλιά ζωή της, γελούσε, όσοι φτάνουν κοντά στο θάνατο πάντα γελούν γιατί τα παιδιά και οι τρελοί λένε πως έτσι τρομάζει ο θάνατος, παύει για λίγο το βήμα του, αν είσαι τυχερός μπορεί να μην σε βρει απόψε ο θάνατος, μπορεί αν είσαι τυχερός, αν προσπαθήσεις και υπομείνεις το σκοτάδι μπορεί, είναι πιθανό και όχι βέβαιο πως μπορείς να γλιτώσεις και πώς να σε βρει εκείνος όταν όλα τα παράθυρα είναι κλειστά και όλα τα φώτα είναι σβηστά και πώς να σε γυρέψει μες σε τόσα κουρέλια και σκουπίδια εκείνος. Περπάτησε μες στο σαλόνι, σαν τάχα να αναζητούσε κάτι. Έστρεψε το πρόσωπό της προς τις νύχτες, τόσα χρόνια οι ίδιες νύχτες, με αδιάφορους άνδρες μες στα μαγαζιά και τις ταβέρνες και εκείνος να λιώνει στα δωμάτια των ιδρυμάτων, με φονικά κοκτέιλ και ιμάντες στα χέρια. Εκείνους τους

τρίτους συλλογιόταν τώρα και έκλαιγε και άναβε με τον αναπτήρα μια φωτιά και έκαιγε την επιστολή και έκλαιγε και σκεφτόταν τώρα, με ένταση και μελαγχολία όλους εκείνους που παραμένουν αιώνες τώρα στα βάθη των λατομείων.

Δεν περίμενε να ξημερώσει. Ντύθηκε ξανά, με ρούχα πρόχειρα, παλιά, χρώματος μαύρου. Περπάτησε ως την πλατεία με τους ξένους, τους τοξικομανείς, τους αγοραίους ανθρώπους, τώρα κατευθυνόταν προς το ίδρυμα, ήταν επιφορτισμένη με μια θλιβερή υποχρέωση, τώρα κατευθυνόταν προς το ίδρυμα, έπρεπε να φροντίσει τα διαδικαστικά, να ρυθμίσει τις εκκρεμότητες, να παραλάβει τα προσωπικά αντικείμενα.

Έφτασε τις πρώτες, πρωινές ώρες. Το κτήμα ήταν όμορφο, με λόφους και μεγάλα, αρχαία δέντρα. Ένας ασφάλτινος δρόμος ξεκινούσε από το φυλάκιο της πύλης, οδηγούσε στο επιβλητικό μέγαρο, όπου στεγάζονταν οι τρόφιμοι και οι άλλες, οι υπηρεσίες της διοίκησης. Ο φύλακας ήταν ένας άνδρας, μεγάλης ηλικίας, ρημαγμένος. Ζήτησε ένα προσωπικό έγγραφο, σημείωσε τον αριθμό επισκέπτη στο χοντρό βιβλίο της πύλης, της έγνεψε να προχωρήσει, την κοιτούσε επίμονα, καθώς απομακρυνόταν στον ανηφορικό δρόμο. Κάπου κάπου ένιωθε πως την παρατηρούσαν σκιώδεις μορφές, ανθρώπινες. Θυμήθηκε το φύλακα, της είχε πει να μην φοβάται, καθώς τέτοια ώρα οι άρρωστοι με τις πιο ήπιες παθήσεις εξέρχονται του μεγάρου, γυρνούν ανάμεσα στα χορτάρια, προβαίνουν σε άτακτους μονολόγους, ψιθύρους, κάποιοι ερωτοτροπούν μες στις λόχμες, κάνεις δεν φοβάται ετούτους τους ανθρώπους, μια και είναι ακίνδυνοι και σπάνια μπορούν να διαπράξουν κάτι ειδικθές ή αποτρόπαιο, όπως οι άλλοι, οι άρρωστοι βαριάς μορφής, όπως εκείνος, που μένουν δεμένοι μες σε λευκά δωμάτια χωρίς παράθυρα και πάντα τραυματίζονται με τα χέρια τους ή χτυπούν το κεφάλι στους τοίχους ώσπου να φανεί το αίμα και να σωριαστούν λιπόθυμοι. Οδηγούνται τότε στις απομονώσεις, μένουν εκεί για μήνες, όταν βγουν θυμίζουν βρέφη, δίχως επίγνωση και συνείδηση του εαυτού τους. Έτσι μοιάζουν να είναι καλύτερα και η ασθένεια υποχωρεί, μα έπειτα, κάποια νύχτα που θα έχει επιβεβαιωθεί η πρόοδός τους και θα τους έχει επιτραπεί η έξοδος από τα φρενήρη δωμάτια, εκείνοι θα δώσουν ένα τέλος στη ζωή τους, κρεμάμενοι από τα πιο γερά κλαδιά ή ακολουθώντας την υπόγεια διαδρομή ενός πηγαδιού μιας στέρνας κλειστής. Τότε ειδοποιούν τους συγγενείς ή όσους έχουν επιφορτιστεί με το

καθήκον μιας κάποιας επικοινωνίας και τους ανακοινώνουν έτσι παγωμένα, με μια επιστολή ή ένα τηλεφώνημα το θλιβερό γεγονός. Ζητούν το αντίτιμο για τον τάφο στο κοιμητήριο του ιδρύματος με τους ξύλινους σταυρούς.

Με όλες αυτές τις σκέψεις, δεν κατάλαβε πως είχε πια φτάσει στην είσοδο του μεγάρου. Μια υπάλληλος την πλησίασε, ζήτησε τα διαπιστευτήριά της, περιεργάστηκε το παρουσιαστικό, τους τρόπους, ζήτησε να μάθει το λόγο της επισκέψεως. Όταν εκείνη απάντησε πια σε όλα η νεαρή γυναίκα με την ποδιά και το σφιγμένα χέρια, της ζήτησε να την ακολουθήσει. Κατευθύνθηκαν στο εσωτερικό του κτιρίου, μια σκάλα οδηγούσε στο υπόγειο, εκεί υπάρχει πρόχειρα στημένο το νεκροτομείο, μες στα συρτάρια κρατιούνται οι σωροί ώσπου να φανεί κάποιος φίλος ή συγγενής. Αν τούτο δεν συμβεί, τότε αναγκάζονται και οδηγούν τα πτώματα στα κρεματόρια. Η στάχτη συνιστά το βασικό υλικό της λήθης Μαριέλ.

Ήταν κατάστικτος από τις ενέσεις, όλο εκδορές και μώλωπες από τις απόπειρες της αυτοχειρίας. Ήταν τέτοια η κατάστασή του που κανείς θα σκεφτόταν πως αν υπάρχει μια κάποια ωραιότητα στο θάνατο εκείνος την είχε πια συλήσει. Γαλήνια η όψη του, ήρεμη, όπως τότε, εκείνο το βράδυ που έκαναν έρωτα και εκείνη του ζήτησε να της πει ένα παραμύθι μα εκείνος γέλασε και αποκοιμήθηκε έτσι, μες στον ιδρώτα, τα χέρια του τυλιγμένα στη μέση της, ο έρωτας έχει πάντα τις πιο συνηθισμένες χειρονομίες. Είχαν φροντίσει για τα ρούχα της ταφής, της ζήτησαν μονάχα ένα ευτελές ποσό, «υπέρ του δημοσίου», σε ένα δίσκο είχαν μαζέψει όλα τα προσωπικά του αντικείμενα. Ένα ρολόι με θρυμματισμένο καντράν, μια μπλούζα χρώματος λαδί, ένα πορτοφόλι, δυο τρεις παλιές φωτογραφίες, ένα μισοτελειωμένο, ξύλινο γλυπτό, απεικόνιζε κάποιον άγιο, το υπόλοιπο μισό του προσώπου του ήταν ακόμα ξύλο αδούλευτο. Της έδειξαν και ένα σωρό, τσαλακωμένα φύλλα, ήταν γραμμένα με τη μορφή ενός ημερολογίου, δεν υπήρχαν ημερομηνίες, ώρες, μέρες, εποχές, μόνο καλλιγραφικά αποτυπωμένες εντυπώσεις. Την άφησαν μόνη.

Έφυγε το επόμενο μεσημέρι, συντετριμμένη, έσερνε τα πόδια της και έκλαιγε, φώναζε, έμπηγε τα νύχια της μες στο πρόσωπο, έγδερνε τα μάτια της, ήταν ένα ερείπιο, όλοι οι τρελοί την ακολουθούσαν, της μιλούσαν όλοι μαζί για να την παρηγορήσουν, της μιλούσαν και ήταν το πιο ζεστό μεσημέρι του καλοκαιριού. Στις

επαρχίες λάμβανε χώρα η διαδικασία του θερισμού. Έκανε λάθος που νόμιζε πως εκείνος ο έρωτας τότε θα ήταν η πιο σπουδαία συντριβή της.

Όλοι οι τρελοί φώναζαν και να της ζητούσαν τσιγάρα, τη ρωτούσαν για άγνωστα επώνυμα, λαθραίοι όλοι οι άνθρωποι και εκείνο το μεσημέρι ζεστό. Στάθηκε εμπρός από τα αρχαία δέντρα. Άκουσε τα πουλιά που προφέρανε τη λέξη αγάπη. «Μαριέλ, Μαριέλ.» Και ο θάνατος πολύς, από το μέγαρο ίσαμε το φυλάκιο της πύλης.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΡΩΤΟ

«ΟΡΑΜΑΤΑ»

«Όταν περπατώ στις μεγάλες λεωφόρους αγαπώ να στέκομαι στη μέση των ρευμάτων. Εκεί που περνούν οι μοτοσικλέτες, όλο θόρυβο και νιάτα. Νομίζεις πως είσαι στη ράχη της πόλης, πως είναι εκείνη ένα ζώο άγριο, αποκοιμήθηκε κάτω από τα αρχαία δέντρα και όλα τα πλάσματα ενός δάσους πατρικού τώρα μαζεμένα γύρω από το πελώριο κουφάρι του μιλούν σιγά για τα κλειστά, παράξενα μάτια του. Θα περπατώ στο κέντρο των ρευμάτων και πλάι μου, πίσω εμπρός ένα σπουδαίο πλήθος, άγνωστες μορφές, ανεπανάληπτες. Όλη η πόλη είναι χειμώνας, άγριο το πρόσωπό της, όλοι οι άνθρωποι δάκρυα στα χείλη, πέρα στον ατέλειωτο λαιμό της πόλης, κυλούν οι άνθρωποι σαν νερό. Το νερό έχει μια μνήμη τραχιά, αδιάκοπη, κυλά βουβά, όλο πόνο ανάμεσα στις όχθες και τους ανθρώπους. Βιβλιοπωλεία, καταστήματα εμπορικά, οπλοπωλεία, σημεία αγοράς συναλλάγματος, μαγαζιά με βιβλία και δίσκους μουσικούς, ένα ζαχαροπλαστείο, οι χονδρέμποροι του καφέ, τα μεγάλα πλυντήρια των αυτοκινήτων, ωρολογοποιεία, ο δημοτικός κήπος, οι άστεγοι κάτω από τα τσίγκινα εργοτάξια κοιτούν να προφυλαχτούν από τον καιρό. Εδώ ο καιρός όλο αλλάζει, τις νύχτες καμιά φορά, κυρίως τα καλοκαίρια, υπάρχει μια οσμή αρχικά, λένε πως πρόκειται να έρθει βροχή, έπειτα αυτή ξεσπά με δύναμη, παρασέρνει χαρτιά, παλιές διαφημίσεις, οικοδομικά υλικά, πράγματα αδιάθετα, κανείς δεν θα τα γυρέψει, θα νοτίσουν, οι εργάτες της δημοτικής καθαριότητας θα μεριμνήσουν για την αποκομιδή τους με τα μεγάλα φορτηγά οχήματα. Πιασμένοι από τις χειρολαβές ισορροπούν, φωνάζουν, δίνουν οδηγίες στον οδηγό για την οπισθοπορία, σέρνουν τους κάδους, ύστερα τους αφήνουν πάντα σε θέσεις διαφορετικές, ανάμεσα σε ορθογώνια κομμάτια χοντρό σίδηρο. Οι εργάτες του δήμου φορούν μάσκες, γελούν με τα εκκεντρικά αγόρια των μικρών ωρών, φωνάζουν πρόστυχα στις γυναίκες των πεζοδρομίων, κοιτούν επίμονα, λυσσασμένα τις γυμνές πλάτες τους καθώς στηρίζονται σε τοίχους με συνθήματα, κάτω από καμένους λαμπτήρες. Οι εργάτες του δήμου δεν φροντίζουν ποτέ τα καθήκοντά τους, βεβαιώνουν την απώλεια, κανείς δεν νοιάζεται πια για ζητήματα καθημερινά, όπως ο

ηλεκτροφωτισμός ή η φροντίδα των κουρασμένων ήλιων στο βάθος του αλσυλλίου.

Στο πεζοδρόμιο, κοντά στην είσοδο του μαγαζιού υπάρχουν χάρτινα κουτιά γεμάτα κασέτες και δίσκους βινυλίου. Παλιά εξώφυλλα, πρόσωπα και μορφές με παρωχημένα ενδύματα, ξενικές ονομασίες, οι περισσότεροι δίσκοι δεν πρόκειται ποτέ να ακουστούν, κάποτε θα φανεί ο παλαιοπώλης με το τρίκυκλο όχημα, θα εκτιμήσει τα εμπορεύματα, θα τα στοιβάξει με τρόπο, με μια απόλυτα, μελετημένη γεωμετρία, θα πραγματοποιήσει τη συναλλαγή, θα πει δυο κουβέντες γρήγορα, πρόχειρα με τον ιδιοκτήτη του καταστήματος, ύστερα θα φύγει φωνάζοντας πως αν τάχα κανείς τον χρειαστεί θα πρέπει να το γνωρίζει από το πρωί. Ακούω που μιλούν κάποιοι, στέκουν έξω από το οπλοπωλείο, κοιτούν τα σπαθιά, τις ασπίδες, δεν βλέπουν που όλες οι μορφές έχουν σωριαστεί στις προθήκες, ο Αχιλλέας είναι γυμνός, νεκρός στην αγκαλιά ενός νέου, φίδια και σίδερα μαζεμένα γύρω από το σώμα του, στα χέρια κρατά το στέμμα του Έκτορα, δεν πρόκειται λοιπόν για μια νίκη, σκέφτηκα, κάθε αναμέτρηση έχει μονάχα ήττες, όπως κάθε μοναξιά έχει περισσότερο ή λιγότερο πόνο και κανείς αυτό τρέμει, την ώρα εκείνη που θα πέσουν όλες οι εποχές μες στα χέρια του, το στόμα του θα μείνει μισάνοιχτο σαν των εραστών, θα ανθίζουν μέσα του λουλούδια, σπάνια φυτά με τρυφερούς βλαστούς, η συντριβή του θα είναι η λάσπη της επερχόμενης βροχής, σκισμένα φτερά τα χέρια του, τοποθετημένα με συνέπεια, δεμένα μεταξύ τους, μια άσπρη κορδέλα φροντίζει την ακαμψία τους, σε λίγο οι συγγενείς θα βαστήξουν το ξύλινο κουτί, το υπέροχο στερνό σου ένδυμα, πίσω οι γυναίκες, περπατούν αργά, σαν τάχα να διστάζουν ή ακόμα πιο ύποπτα να θέλουν να βρεθούν κάπως κοντύτερα, να νιώσουν μια ίδια τρυφερότητα. Ναι, ο θάνατος σημαίνει μια τρυφερότητα. Για το νικημένο φίλο, για τον πατέρα που άφησε μια κόρη και τη σοδειά αμάζευτη και τώρα όλο καταφτάνουν επισκέπτες από τα πάνω χωριά και ζητούν δουλειά στα σταφύλια και η χήρα κατάκοπη, ανάμεσα σε στάρια και κορνίζες κοινωνεί το σπουδαίο νέο, όλοι θα σκύψουν το κεφάλι, θα αποχωρήσουν καπνίζοντας, άλλοι μονολογούν, βρίζουν για τα χρωστούμενα πετρέλαια, τα λιπάσματα, τα έξοδα στο σιδηρουργείο για την επισκευή του τρακτέρ, τη γιορτή που σχεδίαζε για όλα τούτα τα χρόνια. Πώς πέρασαν όλα τούτα τα χρόνια, έτσι μαζεμένα στέκουν δίπλα σου, κουρασμένα σκυλιά, ακόμα ακολουθούν, μπλέκονται στα

πόδια σου, καμιά φορά κλαίνε, τραβούν τα ρούχα τους σαν μαινάδες για τούτο το ξόδεμα, εκείνος ο άνδρας κρατά το χέρι του ακίνητο, εκείνος ο άνδρας έχει πεθάνει πια, υφίσταται πια μια απόσταση ανάμεσα σε εκείνον και τους ανθρώπους, δεν υπάρχει τίποτα πιο δύσκολο από τις αποστάσεις και τα ακίνητα μάτια των γυναικών. Μεγάλα κομμάτια σίδηρο εξέχουν από τις στέγες, κλειστά τα στόρια, ετούτος ο κόσμος είναι πλασμένος για τα πουλιά. Οι άνθρωποι το ξέρουν, το γνωρίζουν, το συζητούν μες στα καφενεία με το φως του πρωινού, με τις άδειες μπουτίλιες σαν ενδεχόμενα που συντελέστηκαν και τώρα καρτερούν σαν ευκαιρία άδειες πάνω στα μεταλλικά ψυγεία, τριγύρω νερά, βρώμικα νερά, δεν έχεις πια πουθενά να ξεδιψάσεις, ανάμεσα στις καλωδιώσεις σβησμένα τσιγάρα, χαρτιά, χνάρια από βήματα, οι αδειανές ευκαιρίες, μπουτίλιες του ούζου παρατημένες με το γυμνό κορίτσι στην ετικέτα να φορεί κόκκινο φόρεμα, όπως στις ανατολικές χώρες. Διάβασα πως εκεί το κόκκινο χρώμα στα ρούχα των γυναικών είναι συνηθισμένο και όλα τα κορίτσια φορούν τις Κυριακές πορφυρά φορέματα σαν χιτώνες, κρατιούνται από τους αναβάτες των μοτοσικλετών, θα κάνουν έρωτα στα πάρκα, έπειτα τι κόπος να ισιώσουν το φόρεμά τους, να φροντίσουν τα μαλλιά, τα χείλη, να αντιμετωπίσουν τους νεαρούς άνδρες με τα μισάνοιχτα πουκάμισα του καλοκαιριού που ζητούν και άλλον έρωτα και έπειτα ενοχλημένοι τις σέρνουν στα σφαιριστήρια, τις φιλούν με ορμή κτητική εμπρός στους γνωστούς και τους θαμώνες και ούτε κουβέντα για την προοπτική και το μέλλον. Σε όλα τα καφενεία το ίδιο κάδρο. Ένας γέρος, μια μορφή βιβλική, να κοιτά το κοινό, μια ρωπογραφία ανθρώπινη, μια δοκιμή πάνω στη σκηνική ακινησία του χρόνου, τα κάτασπρα μαλλιά έχουν κάτι από άνεμο και ομορφιά, σε όλα τα καφενεία οι ίδιες μορφές να κοιτούν επίμονα τους περαστικούς, το άγαλμα του Ευριπίδη, μιλούν μονάχα θυμωμένοι, παρατηρούν τους ποδοσφαιριστές, καθένας έχει το χέρι του ακουμπισμένο στην πλάτη της καρέκλας όπως ακουμπά κανείς όλη του τη θλίψη στους αγκώνες και εκείνοι βαραίνουν. Θα δέσω τα χέρια σου με μια κάτασπρη κορδέλα και θα σου πω μια ιστορία για τα χρώματα, το κόκκινο, την ιστορία του αίματος θα σου πω ώσπου να σπάσουν όλοι οι ήλιοι στις προκυμαίες, ώσπου να κλειστούν και πάλι οι ποινικοί στις πτέρυγες, να πάψει η περιφορά των τρελών και των παιδιών στους προαύλιους χώρους, κάτω από το άγρυπνο βλέμμα ενός φρουρού. Καμιά φορά με περνούν ξαφνικά οι ποδηλάτες, στηριγμένοι στα βαριά τιμόνια και τα σακάκια τους,

φουσκωμένα πανιά του πλοίου «Εξέγερση». Μην κοιτάς ποτέ τους ανθρώπους στα μάτια, η ευθύτητα συνιστά ένα έγκλημα, καθένας από εμάς είναι ένας ήλιος, στις ακτές του υπάρχουν ήπειροι με απόκρημνα βράχια, δίχως σπίτια, δεν υπάρχει χώρος για τις αυλές, τους τοίχους, τις ελπίδες. Διασταυρώνομαι με τα παιδιά, κρατημένα από τα χέρια των μανάδων τους τραβούν κατά τη διαδήλωση, κάποτε κλαίνε καθώς χάνονται μες στα πλήθη και ύστερα μεγαλώνουν απότομα, όταν φανούν στο βάθος των καιρών είναι πια άνδρες με ψαρά μαλλιά, εργάτες με φόρμες λερωμένες, περιπτώσεις ακατόρθωτες, πιθανότητες ανεδαφικές και έχουν θαμμένη τη μητέρα στο κοινοτικό κοιμητήριο και πια δεν μιλούν για εκείνη, μόνο βρίζουν και φτύνουν, στα στόματα υπάρχει πολύ σκοτάδι, το σκοτάδι μυριάδων ανθρακωρύχων, μες στα νύχια το κάρβουνο, μες στα σώματα οι πληγές, μες στα σπίτια οι απελπισίες, στα έπιπλα σκόνη χωματόδρομου, αλουμινένια προφίλ, το παλτό που δεν φοριέται πια και έχει στις τσέπες του σύνεργα μοναξιάς, λησμονημένα. Κανείς δεν εμπόδισε την κατασκευή του οπλοπωλείου, κανείς δεν αρνήθηκε τη στέγασή του σε τούτο το δρόμο και όλοι πια φοβούνται πως κάποτε οι άνθρωποι θα εκτιμήσουν την ευκολία της ύπαρξής του, τόσο αυτοχειριασμένοι φοβούνται πως κάποτε θα υποπτευθούν την ανασφάλειά τους, το γεγονός πως είναι νεκροί, εμείς και εκείνοι, ο δυο παρόμοιες όψεις του θανάτου, η πλαστικότητα του, η στέρεα πραγματικότητα, κανείς δεν φώναξε πως δεν χωρεί σε καμιά πόλη ένα οπλοπωλείο γιατί όλες οι κραυγές είναι τελειωμένες και όλοι μιλούν δίχως θορύβους, απλά κινούν τα στόματα, φωνάζουν, κανείς πια δεν ακούει, στο περιθώριο των δρόμων όλος ο πόνος ακλόνητος και εγώ βαδίζω στο κέντρο της λεωφόρου και όλα είναι πια το ίδιο απρόσιτα και εμποδισμένα. Πασχίζω να διακρίνω τη μορφή σου μες στο νερό του κόσμου, εσύ δεν γνέφεις, κοιτώ τα δάχτυλά μου, δάχτυλα κομμένα σύριζα, σου φωνάζω, ξεχνώ πως είμαι και εγώ ένας από εσάς, ήχοι ραδιοφώνου, σου γνέφω, προσπάθησε τουλάχιστον να με ακούσεις μες στην τόση φασαρία, περνούν τα χρόνια καμιόνια στο σταθμό του Βορρά, χάνονται στις κατευθύνσεις, σε φωνάζω με το όνομά σου, όλοι με κοιτούν συγκαταβατικά, χαμογελούν, μου λένε πως είμαι πια μόνος και πως κάτω χαμηλά, στο τέλος του δρόμου πέφτουν πυροβολισμοί και οι διαδηλωτές είναι αποφασισμένοι, όλοι είναι αποφασισμένοι, βγαίνουν από τις υπόγειες κατακόμβες χλωμοί οι υπάλληλοι των τραπεζών, κοντεύει έξι το απόγευμα, φώσφορος και μυρωδιά καυσίμου παντού, κάτω πεθαίνουν, κοπιάζω να στο πω

και εσύ με την τσάντα σου κρατημένη δεν πιστεύεις πως τελείωσε έτσι αναπάντεχα ο χορός και μυρίζεις το θάνατο, σου φωνάζω, κανείς δεν θα σωθεί και όταν ετούτη η προσπάθεια θα έχει τελειώσει, τα πρακτορεία, τα θέατρα θα είναι διαλυμένα, όλο συντρίμμια τα θεωρεία, οι σκηνές τεμαχισμένες, πεταμένα τριγύρω τα υπομνήματα, οι σκηνοθετικές οδηγίες, χειρόγραφα, χαλίκια και όλοι θα στέκουν στις ουρές των ληξιάρχων για να ρωτήσουν αν είναι ακόμα ζωντανοί και αν περιλαμβάνονται τα ονόματά τους στο μεγάλο βιβλίο. Παντού καίνε φωτιές, να ησυχάσουν τα μάτια από τα δακρυγόνα, αυτές τρέφονται με φωτογραφίες και γράμματα. Με σε αυτούς και εσύ γερασμένη και όμορφη, να προσπαθείς να συγκρατήσεις τους λυγμούς σου και να επαναλαμβάνεις σε όλους τους τόνους, σε όλες τις διατυπώσεις πως δεν γνώριζες και δεν άκουσες τίποτε και πως τώρα δεν μένει άλλο παρά να φύγω γιατί είναι νύχτα, στο στόμα και τα μάτια σου υπάρχουν τα χρώματα του ύπνου πια και στη ράχη σου κρατάς ένα κυπαρίσσι. Προσπάθησα μα δεν με άκουσες ποτέ, λυπάμαι και ας είναι οι πόλεις αρχαίες σαν Εδέμ και μικρές σαν Ιερουσαλήμ και πουθενά οι φωνές των παγωνιών που μας έταξαν Μαριέλ. Μας γέλασαν. Στάσου. Λυπάμαι γιατί σου έταξα Μαριέλ μέλι και γάλα κάτω από τη γλώσσα σου, λυπάμαι.

Περπατώ στο μέσον των οδών. Δεν υπάρχει πια η πόλη, εκείνη η γκρίζα κατάφαση πια δεν υπάρχει. Εκεί που κάποτε έστεκαν τα καταστήματα τα εμπορικά, τα οπλοπωλεία, τα γραφεία των επιχειρήσεων βουλκανισμού με τις υπέροχες, περιστρεφόμενες σημάνσεις τώρα υπάρχουν αυλές σπιτιών με γερασμένες καρυδιές, λίγο τσιμέντο στρωμένα, κάπου μπορείς να διαβάσεις τη χρονολογία της επιχωμάτωσης. Τα σπίτια χτισμένα με πέτρα, δροσερά, ανοιχτά τα παράθυρα, το φως χύνεται λίγο μες στα πατώματα, σπέρνει και άλλο φως, φτάνει ως τα μέσα δωμάτια, εκεί που αναθρέφονται τα παιδιά και τα πουλιά. Κάθε τόσο ένας άνεμος ξαφνικός σπρώχνει τις κουρτίνες στο κενό, σπρώχνει τα φύλλα, τις εποχές σπρώχνει και αυτές κυλάνε μέσα από τα πρόσωπά μας. Παρέες καθισμένες στις αυλές, μιλούν και γελούν, γνέφουν με τα χέρια τους ένα σπουδαίο χαιρετισμό. Αναγνωρίζω στις μορφές τους πρόσωπα αγαπημένα, σου δείχνω έναν προς έναν τους παιδικούς μου ήρωες, κάποιοι χορεύουν, διδάσκονται τα βήματα από νεαρά αγόρια ανείπωτης ομορφιάς. Όλες οι γυναίκες φορούν φορέματα από κάτασπρη ποπλίνα, αφήνονται στα χέρια των αγοριών, κάποιος φροντίζει για

την αδιάκοπη επανάληψη ενός χορευτικού βαλς, σπάνια πτηνά πετούν πάνω από τα κεφάλια τους, μεσόκοποι κύριοι μιλούν για πλάνα ρυθμιστικά, οραματίζονται τις καινούριες πόλεις, κανείς δεν μιλά για το θάνατο και ας στέκει εκείνος παράμερα και ας είναι παρών στις πιο ανέμελες στιγμές μας. Φορεί ένα μεγάλο γαρύφαλλο στα μαλλιά του, κανείς δεν υποψιάζεται, κανείς δεν μιλά για θεωρίες, για ζητήματα πολιτικής και ανθρωπισμού, πλανόδιοι πωλητές, με την επιδέξια γνώση της εμπορίας δειγματίζουν αντικείμενα ασήμαντα, τα ανταλλάζουν τρυφερά με τους ανθρώπους, όλοι ετούτοι μοιάζουν με ράτσες διωγμένες. Σκέφτομαι πως έτσι κάπως θα μοιάζουν όσοι σώθηκαν από το στρατό του Αλέξανδρου και έχουν τώρα γυναίκες με σκούρα δέρματα και πολλά παιδιά και κάποια από αυτά γνωρίζουν ήδη τη θαυμάσια τέχνη της αργυροχρυσοχοΐας και μαστορεύουν πολύτιμα μέταλλα, φτιάχνουν πεσσούς και σκουλαρίκια για τις αδερφές τους και σου δείχνω με το υψωμένο χέρι μου και όλο με φιλάς και δεν κοιτάς γιατί ο έρωτας έχει ένα πεδίο οπτικό, τόσο περιορισμένο και όλο με ρωτάς και με κοιτάς στα μάτια, δίχως πια να νοιάζεσαι σαν πρώτα για τις γυναίκες εκείνες που χάθηκαν πριν χρόνια, σαν σκιές μες στους ελαιώνες και τα νερά, με τα νεκρά παιδιά τους, με ένα άλογο ετοιμοθάνατο, με μια λάμπα για τις θύελλες, μονάχα αυτό έσωσαν ετούτες οι γυναίκες, γνωρίζοντας, σαν από διαίσθηση πως οι καιροί που θα έρθουν θα είναι δύσκολοι άστατοι, με φαινόμενα ακραία, καιρικά. Ύστερα μου λες πως δίψασες και απομακρυνόμαστε από το κέντρο των πραγμάτων, τώρα οδοιπορούμε σαν εκείνους τους πεζοπόρους που σώνονται από τις μανίες και τα ερωτήματα προς το νυχτερινό κέντρο «Ακαπούλκο» με τα μικρά, κομψά τραπέζια, την απαλή μουσική, τα ζευγάρια των νέων που αγαπιούνται πολύ, δίχως κανένα ενδιαφέρον για τις μέρες και τα χρόνια, τα νεαρά ζευγάρια δεν σκορπούν τον έρωτα, δεν αναλώνονται, όλο φιλιούνται και κάνουν έρωτα στο βάθος του νυχτερινού κέντρου «Ακαπούλκο» και έπειτα από το εσωτερικό του μαγαζιού, για το οποίο σου μιλώ, απογειώνονται μουσικές, ήρωες, μυρωδιές, ωραία παιδιά, ξανθά. Σφίγγω τα χέρια μου να μην θυμάμαι όλα τούτα τα παιδιά, να μην θυμάμαι πως τα έχω ξαναδεί πεσμένα μπρούμυτα στη Γρανάδα, το Μπουένος Άιρες, την Αθήνα εκείνα τα παιδιά και γύρω από τις σωρούς σκυλιά, πονόψυχα να ξεθάβουν τα άκρα τους, έντομα, οργανισμοί που φροντίζουν για την ολοκλήρωση της διαδικασίας της σήψης. Και όλο σφίγγω τα χέρια μου από φόβο και αγωνία, όλο το μαγαζί τώρα μυρίζει αγωνία και εσύ με ρωτάς τι τάχα με κυνηγά

και εγώ δεν σου μιλώ, γαντζώνομαι από το μεταλλικό τραπέζι, μες στο κατάστημα τώρα φάνηκαν οι φρουροί, οι ραβδοσκόποι, καταδικάζουν σε πρόχειρα καταλύματα τους νέους, με την κατηγορία του άκρατου ερωτισμού. Όσοι αποδεχτούν την ετυμηγορία, λαμπεροί σαν αρχαία αγάλματα εκτελούνται στους κήπους ενός παρακείμενου μεγάρου με διαδικασίες συνοπτικές. Αρπάζεις τα χέρια μου, κόβεσαι, γεμίζεις αίματα παντού, το φόρεμά σου είναι γεμάτο αίματα, όπως τα ρούχα των λυχνιστών, των φροντιστών στα κοιμητήρια της επαρχίας, ανθρώπων που έχουν χάσει πια όλους τους συγγενείς και ζουν με την πρόνοια της κοινότητας, αναλαμβάνοντας τη μέριμνα για το φως του νεκρού. Τα χέρια μου είναι δυο λεπίδες, διπλής, επικίνδυνης κόψης, μην με αγγίζεις, θα σε πονέσω σου λέω, τρέχω στο ξέφωτο, ακούγονται ριπές, φωνές στρατιωτών, κοιτώ και αντικρίζω τη γνώριμη διάταξη των πολέμων, κέντρο και πτέρυγες, πίσω η εφεδρεία της συνείδησης, τελευταία, πάντα αχρησιμοποίητη. Φτάνω σε ένα αδιέξοδο, μια μεγάλη θύρα, με κληματίδες, με πουλιά και ζώα και εικόνες κυνηγετικές, σμιλευμένες σε σίδηρο, ένα υπέροχο αδιέξοδο, σε ακούω που αφήνεις κραυγές, παράξενο, μυθικό πουλί, σε ακούω και θέλω να αγκαλιάσω όλη τη γη, όλες τις πιθανές, τις ελλειπτικές τροχιές μα τώρα ο θάνατος αρχινά και πάλι Μαριέλ, τώρα δεν υπάρχει τρόπος να εννοηθώ και έτσι καταρρίπτομαι, σαν ευθύνη και σαν άνθρωπος και με μοιράζονται οι κήρυκες της καινούριας εποχής και από το σώμα μου αναβλύζουν όλοι οι καιροί και λίγο φως που σώνεται Μαριέλ, κράτα με από το χέρι και φέξε με τα μεγάλα, τα ρυθμικά σου μάτια, εσύ υδράργυρο κορίτσι, επικίνδυνο και ωραίο. Τώρα με λούζουν μονωτήρες και βρώμικα πρωινά. Με μια ανοιχτή ομπρέλα σε βλέπω που απομακρύνεσαι, ένα φύλλο πέφτει με θόρυβο στο δωμάτιο, μοιάζει με ύφασμα που σκίζεται ετούτος ο ήχος, σε κοιτώ που περπατάς γυμνή μες στους διαδρόμους, σου λέω πως σε αγαπώ και όλες οι τροχιές, όλοι οι τροπικοί κύκλοι της υδρογείου μετακινούνται. Μοιραζόμαστε την αγάπη σαν αντίδωρο, ευλαβικά, μες σε μια κοινωνία ερωτική. Υπέροχη. Μαριέλ, κοίτα, στα παράθυρά μας καταφεύγουν τα χιόνια και τα αστικά τοπία.»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΥΤΕΡΟ

«ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΡΙΟ»

«Οι επόμενες μέρες κύλησαν αργά. Έτσι συμβαίνει στα παρατηρητήρια. Όλα κυλούν αργά, έτσι μικρά, καθώς τα κοιτάς να ολοκληρώνονται, να χειμωνιάζουν, να θαμπώνουν μες στα καλοκαίρια, στα παρατηρητήρια ο χρόνος περνά, σαν μια μεγάλη, παρατεταμένη παρατήρηση. Μαριέλ, στα παρατηρητήρια όταν κλείνεις τα μάτια τίποτα δεν αλλάζει. Όταν κλείνεις τα μάτια δεν επικρατεί περισσότερη ησυχία, δεν γεμίζουν οι άπειρες εκτάσεις, τα καινούρια δέντρα θα αργήσουν να σηκωθούν, το χώμα συγκρατεί τα καινούρια δέντρα, εκείνα ξαφνικά ορθώνονται, καταδικασμένα να κοιτούν πάντα ψηλά, προς τον ουρανό, προς εμένα, προς εσένα Μαριέλ. Όλα τα καινούρια δέντρα, όλα, είναι ευλογημένες προσευχές στα πρόσωπά μας Μαριέλ. Στα παρατηρητήρια, συμβαίνουν μονάχα αδειανές παρατηρήσεις, διαπιστώσεις επουσιώδεις, όπως η μετατόπιση ενός βράχου, η πλημμύρα ενός χέρσου τόπου, μια νέα λίμνη, μια διαφορετική αυλάκωση στην πορεία των νερών.

Κατοικώ στο παρατηρητήριο του γεωλογικού ινστιτούτου εδώ και τρία έτη. Ζω σε ένα μικρό σπίτι στην κορυφή των βουνών, η θέση μου, το όνομα της θέσης μου συνιστά μια αδιάφορη πληροφορία. Το μικρό καταφύγιο είναι χτισμένο από σκούρα ξύλα, σε κάποια σημεία η επαφή τους αφήνει μικρά κενά, από εκεί με επισκέπτονται οι καιροί, οι βροχές, οι επικίνδυνοι άνεμοι με επισκέπτονται από ετούτα τα σημεία, τα ανοίγματα αυτά φροντίζω να μην ενταθούν άλλο, χρησιμοποιώ χώμα και νερό, έτσι φτιάχνονται οι άνθρωποι Μαριέλ. Εγώ, λοιπόν φτιάχνω ανθρώπους για να κλείσω τα ανυπόφορα ανοίγματα, τις νύχτες οι άνεμοι κλαίνε σαν μωρά στη στέγη μου, στη στέγη υπάρχει ένας σιδερένιος ανεμοδείκτης, περιστρέφεται τόσο επίμονα, δεν σταματά ποτέ, στη στέγη υπάρχει μια αντένα, συλλαμβάνει παράξενα σήματα σε γλώσσες άγνωστες. Αυτές οι άγνωστες γλώσσες, αυτά τα κλειστά βιβλία Μαριέλ, περιεχόμενα που δεν θα ερμηνεύσω ποτέ. Στη στέγη μου κλαίνε μωρά παιδιά, αφημένα εκεί ολόκληρους χειμώνες, τα μωρά αυτά κάποτε θα πεθάνουν, θα τα βρω νεκρά στις στέγες όταν θα μερμνήσω για τις καθιερωμένες επισκευές. Αυτές συντελούνται προγραμματισμένα στις αρχές κάθε μήνα. Έπειτα, στο ίδιο διάστημα, τις πρώτες δέκα μέρες του μήνα, φροντίζω να

ολοκληρώσω την αναφορά για τα γεωλογικά φαινόμενα, την πορεία των εργασιών στο λατομείο, χίλια πόδια σχεδόν κάτω από τη μοναξιά μου, συχνά ακούγονται εκρήξεις, το βουνό έχει ένα μεγάλο στόμα, σαν ανθρώπου, τα δόντια κατασπαράζουν τα στόματα, σφάζουν τις λέξεις, τις καθιστούν περιττές, νεκρές λέξεις χίλια πόδια κάτω από τη μοναξιά μου. Θα αποστείλω την αναφορά μου στα μέσα του μήνα, έχω φροντίσει να είναι καλογραμμένη, να διακατέχεται από όλα τα απαραίτητα στοιχεία, τις επισημότητες, προθέσεις, όπως «προς» και «δια», γνωρίζω πια καλά την κρατική διάλεκτο.

Συχνά τα απογεύματα Μαριέλ, περπατώ το διάσελο, πλάι μου τεράστια χάσματα, στο βάθος το πρόχειρα φτιαγμένο κουβούκλιο, εκεί καίει μια ταπεινή φλόγα, σημάδι επικοινωνίας για τα άλλα παρατηρητήρια. Σε όλη την έκταση καίνε μικρές φωτιές, εκεί υπάρχουν άνθρωποι, συχνά συλλογιέμαι πως διαγράψω μια τρομερή, ελλειπτική τροχιά προς τις κατευθύνσεις τους Μαριέλ, έπειτα στέκω, κρατώ την ανάσα μου, αφήνω τα ρωμαϊκά μαλλιά μου να χορέψουν σαν φίδια στους ανέμους, ύστερα αργά, προσεκτικά, σαν να πρόκειται για μια ανθρώπινη επαφή, επιστρέφω στο ξύλινο παράπηγμα, κλείνομαι εκεί, κοιτώ παράξενα πουλιά, χαράζω έναν αιμάτινο τροπικό με το όνομά σου Μαριέλ, κάθε βράδυ στέκεις πάνω από τα μάτια μου, όλα τα αστέρια σου βροχή στη στέγη μου, νεκρά μωρά και βροχές πάνω στις στέγες μου, εκλιπαρώ κάποιος να σταματήσει τον ανεμοδείκτη, να πάψει εκείνη τη συνεχόμενη κίνηση, φωνάζω, με χτυπά ο αντίλαλος μια φοβερής τραχύτητας, γδέρνει το πρόσωπό μου, αφήνει σημάδια γύρω από τα χείλη μου, εγώ κρατώ σφιχτά τα χείλη μου για να μην προφέρω το όνομά σου, το όνομά σου είναι χαλίκια μες στο στόμα, δωρικό σύμφωνο, σκληρό, ανυπόφορο.

Στο εσωτερικό του δωματος υπάρχουν ράφια ξύλινα με λογής αντικείμενα, μια αεροφωτογραφία του τοπίου, το πρόσωπο κάποιου που λέγεται πως ήταν ο πρώτος παρατηρητής, μία σωρός από ξύλα, τα ξύλα μυρίζουν, όπως οι άνθρωποι όταν πεθαίνουν, ένα χτιστό κρεβάτι στη γωνιά, η κουρασμένη λάμπα της θυέλλης, μες στο δώμα υπάρχουν πράγματα που δεν αγγίζω. Καμιά φορά Μαριέλ, επαναλαμβάνω το όνομά μου, την καταγωγή, έπειτα σιωπώ σαν ποτάμι που ακινητεί καθώς περνούν στις όχθες του, ανυποψίαστοι οι κυνηγοί και όλα τρέπονται σε φυγή, όπως εσύ Μαριέλ, όταν έφευγες και ήταν Κυριακή, πεθαμένο απόγευμα και δεν υπήρχε

τίποτα μετά την αγάπη, τίποτα. Μες στο δώμα υπάρχουν αντικείμενα χρησιμοποιημένα, ξένα, το βιβλίο των εντυπώσεων, κίτρινες σελίδες, ενυπόγραφα, αποχαιρετιστήρια γράμματα Μαριέλ, κάποια, όλα σχεδόν μιλούν για σένα, εδώ δεν φτάνουν τα πουλιά και όσα ακουμπήσουν στη στέγη μου είναι ψυχές χαμένες Μαριέλ, φοβισμένες θα παραμείνουν για λίγο, εδώ δεν λαμβάνουν χώρα οι φοβερές ήττες της μονιμότητας, τίποτα εδώ δεν παραμένει, τα πουλιά απομακρύνονται με μια απότομη κίνηση, γρατζουνούν τη στέγη μου, το πρόσωπό μου γρατζουνά η βροχή, δαγκώνει το πρόσωπό μου, εκείνο μοιάζει χτεσινό, ένα πρόσωπο παλιό. Η πέτρα στο βάθος της κοίτης μένει ασάλευτη. Πρόκειται για μια μεγάλη πέτρα, ογκώδη, στο μέγεθος ενός σπιτιού με μια αυλή και η πόρτα ανοιχτή να ξεδιψούν οι διαβάτες, στους ίσκιους ξεδιψούν οι ανυποψίαστοι, δεν ξέρουν, δεν φαντάζονται πως όλοι τούτοι οι ίσκιοι είναι τάφοι παλιοί, τουρκικοί, στους ίσκιους είναι θαμμένο το φως, έτσι έλεγες εσύ Μαριέλ και γελούσες δυνατά και αποτρόπαια και κρέμονταν οι λέξεις, αναρριχητικές οι λέξεις στα χείλη σου, κόκκινη, μαλακή λάσπη τα χείλη σου Μαριέλ.

Πριν φύγεις ήταν καλοκαίρι, Αύγουστος στην πόλη, ανυπόφορος, καρκινικές θερμοκρασίες στην πόλη, έκαιγαν φωτιές οι ήλιοι τα απογεύματα Μαριέλ, έπειτα πνίγονταν κατά τον Πειραιά, εσύ θα φανείς τις πρώτες, νυχτερινές ώρες στην είσοδο του ξενοδοχείου «Ομόνοια» με τα επαίσχυντα δωμάτια, το μαγαζί με τους αρσενοκοίτες, την παράξενη κοπέλα, που δεν μιλά, μονάχα γελά ντυμένη με το παλτό της όλες τις εποχές και όλες τις ώρες. Μες σε αυτό το παλτό, θυμάμαι πως ζούσε ένα κορίτσι που ήταν ικανό να κάνει τις πιο υπέροχες, τις πιο ελεύθερες πράξεις Μαριέλ. Ντυμένη με το κίτρινο φόρεμά σου, φαρδύ, σαν φτερό, στρεφόσουν και χαμογελούσες με τη νικημένη μου όψη και ύστερα φεύγαμε με το ποδήλατο προς το παλιό εργοστάσιο του γκαζιού και όλο μου έλεγες για τα συνθήματα στους τοίχους και έσβηνε η φωνή σου μες στο θόρυβο της πόλης, οι απέραντες σειρές των νυχτερινών λεωφορείων, το κορίτσι με το μαύρο παλτό, ο χάρτινος, παλιός ουρανό, όλο αποκαΐδια από τους ήλιους και ένα φεγγάρι, ασημένιο μαχαίρι στα χέρια σου και μια χαρακιά στον ουρανό, στα γόνατα οι νύχτες Μαριέλ.

Όταν θα φανεί ο επιστάτης του υπουργείου, θα του ζητήσω να μεριμνήσει για την ανανέωση των προμηθειών. Όλος ο τόπος μυρίζει χειμώνας, πάγωσαν οι άνεμοι και οι βροχές τώρα είναι

λεπίδες που μπαίνουν από τα ανοίγματα και το χρώμα καταρρέει, όλα μοιάζουν συντρίμια με τούτες τις τρομερές καταιγίδες Μαριέλ. Απίθανες νύχτες των καλοκαιριών μας, παλιές, αγαπημένες νύχτες, πέρα στην πόλη που αποκοιμείται Μαριέλ. Στο νοτιοανατολικό βάθος του ορίζοντα, φαίνεται η πόλη, δεν σου μίλησα ποτέ για τις πόλεις Μαριέλ. Σκληρές μορφές, καταστήματα συναλλαγών, οι μουσικές των μεταναστών, οι μυρωδιές από τα υπόγεια, τα άχρηστα έπιπλα στοιβαγμένα στους κάδους, τα νεαρά κορίτσια που αγαπούν και θα προδώσουν, γιατί τέτοια είναι η μοίρα μας Μαριέλ και να μην κλαις όταν θα τη συλλογιέσαι, γιατί είναι λίγος ο καιρός και είναι βρώμικο να μετανιώνεις για ότι έκανες καλά, όπως η αγάπη. Μαριέλ μην μετανιώνεις για την αγάπη, γιατί έγιναν οι πορείες μας δύσκολες αποδράσεις μόνων προς μόνους Μαριέλ. Όταν θα φανεί ο επιστάτης θα ζητήσω να μεριμνήσει για ένα χαμόγελο, έπειτα εκείνος θα φύγει, θα τοποθετήσω και πάλι τα χαλίκια με το όνομά σου, κάτασπρα χαλίκια από τις κοίτες να σχηματίζουν το όνομά σου, επειδή καμιά φορά τρέμω μην λησμονήσω το όνομα και τα χέρια σου.

Μερικά μίλια βόρεια υπάρχει ένα αρχαίο κοιμητήριο. Αντιλαμβάνεσαι τα μνήματα από τους φυτεμένους σταυρούς, από τη μάντρα που έχει ένα πράσινο χρώμα, σαν λήθη και υγρασία. Κάποτε εισήλθα με το δέοντα σεβασμό σε αυτό το κοιμητήριο Μαριέλ, περπάτησα ανάμεσα σε λησμονημένους και άγρια βλάστηση, οι νεκροί μιλούν με τα χορτάρια και τα κρίνα Μαριέλ και είδα περίλυπους αγγέλους, σταυρούς σπασμένους, κίονες, οικογενειακές κρύπτες είδα Μαριέλ με σβησμένα ονόματα, οίκους που εξαντλήθηκαν οριστικά και τώρα κανείς δεν θα φτάσει εδώ, κανείς δεν γνωρίζει την ύπαρξή τους, όλος ο κόσμος γέμισε άγνωστους νεκρούς Μαριέλ. Είναι βέβαια μια παρηγοριά να γνωρίζεις πως κοντά σου κάποτε υπήρχαν άνθρωποι, πως έχεις να μεριμνάς τώρα και για πάντα για κάτι ανθρώπινο. Έτσι σου είπα και έστρεψες το βλέμμα να σε φυσάνε τα χρόνια και ύστερα γυρνούσες γύρω από το κορίτσι με το κατάμαυρο παλτό και ρωτούσες πως λένε τον έρωτα τα πουλιά και εκείνη δεν αποκρινόταν, μονάχα έκλαιγε και ήταν τα μάτια σου κατακόκκινα σαν λύκου και όλα γύρω ματωμένα, άγρια και εγώ σε κοίταζα και έκλαιγα και σου φώναζα πως πρέπει να βιαστούμε γιατί μονάχα έτσι θα περισώσουμε ότι μπορούμε από την αγάπη, σου έδειχνα με το δάχτυλό μου, όπως τα παιδιά τις κατακόκκινες, σωστικές φωτοβολίδες που έριχναν στο

βάθος και εσύ γελούσες και όλο ρώταγες πώς λένε τον έρωτα τα πουλιά και στους εξώστες του ξενοδοχείου «Ομόνοια» κρέμονταν όλοι οι ένοικοι και φώναζαν διάφορα, έβριζαν και τραβούσαν τα ρούχα τους, υφάσματα ιδρωμένα από τις πιο άνομες πράξεις και ήταν εκεί ο Αλέξανδρος και η Κυβέλη και ο Αχιλλέας με το νεαρό εραστή του, όλοι εκεί, στο ξενοδοχείο «Ομόνοια» και το κορίτσι με το κατάμαυρο παλτό μίλησε και είπε πως τα πουλιά δεν έχουν μνήμη και δεν θυμούνται την αγάπη και εσύ άρπαξες το πρόσωπό της, το αγκάλιασες, την παρηγόρησες και για μένα έσβηναν όλες οι λεπτομέρειες του κόσμου, τα μάτια σου κόκκινα, σαν του λύκου, σαν του αρρώστου. Είπες, «εγώ είμαι πουλί και θυμάμαι τον έρωτα και θα κατακρεουργήσω τη μοναξιά και θα συντρίψω τη διαφήμιση ετούτη, του ξενοδοχείου «Ομόνοια» που φωσφορίζει επικίνδυνα, θα τη συντρίψω και θα χορέψω πάνω στα κρύσταλλα και τους φωσφόρους με πόδια γυμνά, να ματώσουν, να δεις που εγώ ξέρω τι χρώμα, λοιπόν έχει η αγάπη.»

Τώρα με χτυπούν με δύναμη οι άνεμοι. Τα ανοίγματα δεν θα κρατήσουν πια, είναι βέβαιο, τα ξύλα θα σωριαστούν με δύναμη, θα μπει το νερό και οι πέτρες, θα καταστρέφομαι ανάμεσα στις πέτρες, αδύναμος. Ξαφνικά θα διαπιστώσω πως από τη σκοπιά μου, εγώ σκοπός αιώνιος θα μαρτυρήσω τη θάλασσα, όμορφη γυναίκα να γυρεύει τους εραστές της ανάμεσα σε πνιγμένους, οι εραστές της θάλασσας είναι οι πνιγμένες μας γυναίκες, τα παιδιά μας που συναντήσαμε στους σταθμούς ένα απόγευμα και ήταν γερασμένα και είχαν πάψει τα παιχνίδια και κανείς από εμάς πια δεν ζητάει να δείξει τον ουρανό Μαριέλ. Πόσα χρόνια, πόσους αιώνες έχω στα αλήθεια να προφέρω το όνομά σου, Μαριέλ, Μαριέλ, Μαριέλ. Τώρα, έχω μια παράξενη εντύπωση λύπης, τώρα λοιπόν περάσαν οι μέρες του μικρού καλοκαιριού, Μαριέλ, τώρα τα ανοίγματα σωριάζονται, σαν τάχα να εισβάλει κάποιος μες στο δώμα και κρατά ένα περίστροφο, ένα μαχαίρι, ένα φιλί δικό σου και είσαι πια νεκρή πάνω στις στέγες, όπως τα παιδιά μας, όπως τα παιδιά μας και είσαι η νύχτα, κουρελιασμένη, με τα πόδια γυμνά στη λεωφόρο Σταδίου, έξω από τις στοές, έξω από τις ελπίδες και τους κύκλους των νερών Μαριέλ. Θα ενισχύσω ετούτη την κατασκευή, θα φροντίσω να αντέξει τους καιρούς, να μην απομείνει χάλασμα, θα κατασκευάσω ένα καταφύγιο Μαριέλ, από αυτό θα άρχονται οι κατακόμβες της νύχτας, εκεί δεν θα σε γυρέψουν, ούτε εμένα, ούτε εκείνο το κορίτσι θα γυρέψουν Μαριέλ, με το κατάμαυρο παλτό που έκλαιγε και δεν

μιλούσε για να σου πει πώς λένε την αγάπη τα πουλιά και έτσι απέμενε, δίχως το κύρος μιας ανθρώπινης φωνής το κορίτσι με το κατάμαυρο παλτό Μαριέλ και ήταν το πρόσωπό της πανσέληνο και έπειτα από αιώνες τελικά αποκαλύφθηκε η φοβερή της ταυτότητα. Αυτό το κορίτσι ήταν ο φύλακας του αυλακιού, εκείνο το κορίτσι.

Σε λίγο νυχτώνει. Στις πόλεις, στα σπίτια μέσα, στις αυλές, στα μάτια μας σε λίγο νυχτώνει. Όλα έχουν πάψει. Το νερό, εκείνο που κάποτε με ορμή εισέβαλε μες στα καταφύγια, έχει πια ησυχάσει, δεν φυσά, σπαθάτη η φλόγα καίει στην άκρη του διάσελου. Σε βλέπω που στέκεις γυμνή πλάι στις πέτρες, μια νύμφη των ποταμών, είναι γυμνό το σώμα σου, τα υπέροχα νεανικά στήθη σου, το ίδιο το σώμα που γίνεται νερό και χρώμα και ξαναγυρίζει στην αρχική του υπόσταση και εγώ σε κοιτώ από την κορυφή του κόσμου και φωνάζω το όνομά σου να με ακούσεις Μαριέλ, να στρέψεις το βλέμμα σου προς τα ύψη, να γνωρίζεις πως ετούτη η πέτρα, ετούτος ο ματαιωμένος, ο ξοφλημένος κόσμος δεν συνιστά παρά μια εντύπωση όπως αυτή που κατέχουν όσοι εργάζονται στα παρατηρητήρια. Σου φωνάζω και είναι η κραυγή μου ένα ζεστό χέρι που απλώνεται πάνω στη γη σου και έτσι όπως σε ερωτεύομαι, κανείς πια δεν νοιάζεται για τα δέντρα, τα βάραθρα και τους εχθρούς Μαριέλ.

Και το κορίτσι με το κατάμαυρο παλτό μίλησε και είπε πως λένε την αγάπη τα πουλιά. Και ψιθύρισε, «Μαριέλ, Μαριέλ.»

«Τα δωμάτια είναι μικρά. Ένα μονό κρεβάτι, ποιος ξέρει πόσους έρωτες υπέμεινε, οι φωτογραφίες μιας γυμνής γυναίκας, σε ασπρόμαυρο φόντο, αρχαίοι κίονες ομορφαίνουν τη γύμνια της, το μεγάλο παράθυρο, η θέα προς την πλατεία, έξω βρέχει, κανείς πια δεν θυμάται την ηλικία του νερού. Στο ξενοδοχείο «Rebecca Blues» διαμένουν ναυάγια, επαρχιώτες εραστές, γυναίκες που πρόκειται να δώσουν γέννα σε μπάσταρδα παιδιά. Μα τι σημασία έχει ένας πατέρας, τέτοιες θηριωδίες λαμβάνουν πάντα χώρα ήδη από τη ζεστή φωλιά μιας μήτρας. Όταν πεθάνει τελικά το απόγευμα οι περαστικοί λιγοστεύουν στην πλατεία, τώρα περιφέρονται τοξικά παιδιά, κορίτσια με έξωμα φορέματα, κόκκινου χρώματος και όλα τα στρας καρφωμένα σαν προδοσία πάνω στα νιάτα τους. Τα κορίτσια αυτά έχουν θλιμμένο βλέμμα, αγοράζονται φτηνά στους δρόμους γύρω από το ξενοδοχείο «Rebecca Blues», ξυπνούν πάνω σε βρώμικα σεντόνια, σκληρά αγόρια φροντίζουν για την εξάσκηση του λειτουργήματος, τα κορίτσια έχουν θλιμμένο πρόσωπο, ακουμπούν πάνω στους τοίχους, συχνά τρέμουν πριν ξημερώσει, τα σκληρά αγόρια Μαριέλ τις χτυπούν, χτυπούν με γροθιές την κοιλιά τους, έτσι διορθώνονται πάντα οι ανεπιθύμητες συλλήψεις. Μα τώρα πια Μαριέλ δεν κατοικώ σε εκείνο το απομακρυσμένο παρατηρητήριο στην κορυφή του βουνού, στην άγνωστη, γεωγραφική θέση και έτσι δεν πρέπει να συντάσσω την μηνιαία αναφορά μου για το κύλισμα της πέτρας, την ορμή ενός έφηβου χειμάρρου. Μαριέλ πόσο λυπάμαι αυτά τα κορίτσια, πόσο μισώ τα σκληρά αγόρια που τους φέρονται έτσι τραχιά, σαν τάχα να πρόκειται για παιδιά από καιρό πια, νεκρά. Στους διαδρόμους του ξενοδοχείου «Rebecca Blues», ακούγονται κραυγές απελπισμένων, αδέσποτοι άνθρωποι περιφέρονται στους διαδρόμους του ξενοδοχείου, παντού ακούγονται τα λαϊκά της ερημιάς, βρισιές, ήχοι ανθρώπων που νικιούνται ακούγονται Μαριέλ, ετούτο το μέρος δεν είναι για την αγάπη.

Σε λίγο θα νυχτώσει. Θα ανάψουν χίλιες σχεδίες μες στον ποταμό της πόλης, αργές πλεύσεις των πιστών, με ψηλές λαμπάδες και κλειστά στόματα. Η σάρκα Μαριέλ συνιστά μια προσευχή, οι άνθρωποι ετούτοι το γνωρίζουν, καθημερινά καταλύουν μες στους ναούς τους ανθρώπινους, το ξημέρωμα επιβιβάζονται στα βαγόνια

των επιβατηγών αμαξοστοιχιών, συμβαίνουν αποχαιρετισμοί, δάκρυα, πολλοί φιλιούνται με πάθος, οι οπλίτες κοιτούν με φθόνο τα νεαρά ζευγάρια που χωρίζουν, αγγίζουν με τρόπο τα όργανά τους, έπειτα επιστρέφουν στους λόχους, στα τάγματα, κρατούν όπλα και δίνουν φιλιά μες στις μυστικές διαδρομές των περιπόλων, τα αγόρια αυτά θα φανούν ξανά τα μεσημέρια, με ιδρωμένα κεφάλια, δεν μιλούν γιατί θέλει κόπο να αρθρώσεις έναν λόγο Μαριέλ και γιατί Μαριέλ, συγχώρεσέ με που όλο σου μιλώ για πράγματα τέτοια, πρόστυχα, τα αγόρια γυρεύουν βραχίονες να αγκαλιάσουν όλο θέρμη τις ηλιοκαμένες πλάτες τους, ετούτα τα αγόρια δεν αφορούν παρά μόνο τον έρωτα, τις ύποπτες συναλλαγές, τις βιαστικές ερωτικές συναλλαγές στα γήπεδα και τους τηλεφωνικούς θαλάμους. Μαριέλ, εγώ γνωρίζω μονάχα να παρατηρώ, εγώ Μαριέλ, τα αγαπάω αυτά τα παιδιά, έτσι σκονισμένα που ρουφούν τα καλοκαίρια μες στις εξάρσεις τους τις μεσημεριανές. Ξέρω, δεν θα φανείς. Δεν έχεις καμιά δουλειά εσύ σε τέτοια ύποπτα μέρη, ετούτος ο κόσμος, ετούτο το περιθώριο δεν διαθέτει κανένα από τα δικά σου χρώματα, για αυτό Μαριέλ εγώ πια δεν αντέχω. Δεν αντέχω να σε προσμένω μες στο δωμάτιο του ξενοδοχείου «Rebecca Blues», εγώ δεν αντέχω τούτες τις μορφές που ξεπηδούν από τα κρησφύγετα των πόλεων, τα κορίτσια με το σώμα από ασβέστη και έβενο, τη βαριά μυρωδιά των αγγιγμάτων δεν αντέχω Μαριέλ και έτσι δεν θα σου τηλεφωνήσω, καθώς συνηθίζουν οι εραστές στα σπίτια της ορθοδοξίας και εσύ δεν θα μάθεις πώς περνώ σε τούτο τη φυλακή και στους τοίχους μου, παντού χορεύουν σπάνια ψάρια, με κόκκινες και ωχρές ράχες και οι ίσκιοι σηκώνονται σαν γριές, πνίγουν τη μορφή μου, εγώ τελειώνω πάντα όταν πεθάνει το φως, κατευθύνομαι στην αποβάθρα, ανταλλάζω βλέμματα με άλλους πολλούς, έπειτα χάνομαι στα βάθη των πεζοδρόμων, διασταυρώνομαι με φονιάδες, οχιέντρες και ονειροπόλους Μαριέλ. Συγχώρεσέ με που δεν σου μίλησα ποτέ για τους αυτόχειρες και τα ορφανά, που δεν σου είπα, συγχώρεσέ με που όλο μιλώ για παράξενα βράδια, όταν καίγονται όλα μαζί τα πυρομαχικά μας Μαριέλ.

«Θα ήθελα να είμαι μια μόνη απόδειξη πως κάποτε αγαπήθηκα, θα ήθελα να φέρω ένα σημάδι, όπως κουβαλούν οι σκιές των αγαλμάτων μια λεπτομέρεια στο σμίλευμα, μια ατέλεια καλλιτεχνική, σχεδόν ανθρώπινη ατέλεια, με λένε Ισμήνη Κλοκ, ζω εδώ μοναχή και δεν φέρω κανένα σημάδι αγάπης, μήτε θα με αναζητήσει κανείς, κάποιος άγνωστος στο κατάστημα με τις

κόκκινες γυναίκες για να συμφωνήσουμε στην τιμή και τον τόπο και να τελεστεί πια, όχι ένα έγκλημα, μόνο διαπιστώσεις Μαριέλ.

Σου μίλησα για τα παράθυρα με την αστική θέα, για τα κλειστά δωμάτια που έχουν τοιχογραφίες κάτω από τον ασβέστη, παλιές σχεδόν αιώνιες τοιχογραφίες, αθέατες, για τις διαδρομές που πρέπει να ακολουθήσει κανείς ώσπου να φτάσει στη μεγάλη θάλασσα Εκεί χύνονται λεν όλοι οι πόνοι Μαριέλ και εγώ έτσι δεν θα πονώ για σένα που χορεύεις με άλλους εραστές και όλο βάζεις το τραγούδι στο μηχάνημα του τζουκ μποξ και όσοι στέκουν μοναχοί στα τραπέζια τους, σε κοιτούν που επαναλαμβάνεις νευρικές κινήσεις, εντατικές και έχουν στα μάτια τους μια δίψα ανείπωτη, ερωτική δίψα να σε αγκαλιάσουν και να αποτίσουν το φόρο τιμής που σου πρέπει.

Σήμερα το πρωί κατέφτασαν στο ξενοδοχείο «Rebeka Blues» τα καινούρια κορίτσια του μαγαζιού. Με ξανθά, οξυζενέ μαλλιά και βρώμικα νύχια, σκοτεινά φορέματα με ιάμβους και αρχαιοπρεπείς κοψιές, τα κορίτσια ετούτα γυρνούν και γελούν, περιεργάζονται με ενδιαφέρον το μηχάνημα του τζουκ μποξ, κοιτούν τα απέναντι υπόγεια σπίτια που έχουν τη γνώση της ανθρώπινης βιολογίας έξω από τα πατζούρια τους και μελαμψούς άντρες στα κεφαλόσκαλα, όπως συμβαίνει τους ανυπόφορους, θερινούς μήνες, όταν οι θερμοκρασίες τις νύχτες αγγίζουν τα ύψη και εκείνοι με γυμνούς κορμούς Μαριέλ στέκουν αμίλητοι, σε ποια γλώσσα, σε ποιο σώμα να μιλήσουν και σε κοιτούν που λιμνάζεις στα σαλόνια τα ερωτικά και σε ζητούν έπειτα στην κάμαρη, τα αγόρια αυτά ανήκουν σε ράτσες διωγμένες Μαριέλ, μην μιλάς, φίλησέ με, όπως τότε που τρύπωνες μυστικά μέσα από τα ανοίγματα των ξύλων και ευωδίαζε όλο το παρατηρητήριο από το άρωμά σου. Μαριέλ, δεν θα φανείς, ετούτο το μέρος είναι μονάχα για τους νικημένους, τους εραστές, τους Τρώες, τους νοσταλγούς της Καρχηδόνας Μαριέλ, για τούτους μόνο είναι τα σκοτάδια του ξενοδοχείου «Rebecca Blues» και τα σαλόνια με τα ταφταδένια υφάσματα και τους ηλικιωμένους που φέρουν το πρόσχημα του θανάτου και όλο επιδίδονται με πάθος στις ηδονικές περιπτώξεις. Να πεις στα κορίτσια το όνομά σου Μαριέλ, να μην διστάσεις, εσύ σημαίνεις την αγάπη, το είπαν τόσα πουλιά, τόσες νύχτες, τόσες αγωνίες σήμαναν το όνομά σου και είναι επιτάφιος οι μέρες και οι λύπες μου Μαριέλ, να σωριάσεις στο κενό τα ξύλα και τα ανοίγματα Μαριέλ, να μπεις, να δεις πώς ζω γεμάτος από την ανυπαρξία σου Μαριέλ, να φανείς, να δεις πώς χορεύουν μέσα σε

γέλια και υπονοούμενα εκείνα τα κορίτσια και έπειτα ιδρωμένα σβήνονται στην αγκαλιά των κυριών.

Εγώ στέκομαι στους εξώστες. Κοιτώ την ξένη και ασυγκίνητη πολιτεία, κοιτώ τόσα παιδιά ανάμεσα στα τροχοφόρα, κοιτώ που λιγοστεύουν και ήταν πάντα όσες από τις σημασίες του κόσμου ορίσαμε, λίγες και αδιάφορες Μαριέλ, οι σημασίες του κόσμου είναι ελάχιστες εμπρός στην αγάπη, εμπρός στα παιδιά που βγαίνουν στους δρόμους για τον πιο τραγικό από τους επιούσιους. Μαριέλ, το δωμάτιο έχει ένα χαμηλό φως, εσύ εισέρχεσαι μες στην τετράγωνη γεωμετρία της μοναξιάς μου, περπατάς με τα αρπαχτικά σου μάτια, η διαφημιστή πινακίδα, μια δικαιολογία των έργων μας, ανάβει και σβήνει και μες στο πρόσωπό σου φέγγουν τα βρώμικα μπλουζ, τα μεσημέρια του καλοκαιριού φέγγουν πάνω στο σώμα σου, τα πάθη που ξέφυγαν όλων των πραγμάτων και των ιλίγγων φέγγουν πάνω στο σώμα σου και μέσα στα μάτια σου και πέρα από κάθε ανθρώπινη παρουσία. Μαριέλ, φύγε, τρέξε, ετούτη η πόλη είναι όλο υγρασίες και αρρώστιες ετούτη η πόλη Μαριέλ είναι άρρωστη βαριά, ασθμαίνει αργά, ετοιμοθάνατες οι μέρες μας Μαριέλ, τρέξε να σωθείς, να διαφύγεις όλων των κινδύνων, των χεριών μου, των επιθυμιών μου οι απελπισίες έγιναν τώρα άγρια πουλιά, θα επιτεθούν στο πρόσωπό σου, θα σε κατασπαράξουν, εμάς τα παιδιά μας. Μαριέλ ετούτη η πόλη είναι όλο σκόνη και προστυχιά, όλος ο κόσμος τώρα αποχωρεί μες στις μικρές οδούς, οι άνθρωποι των αγορών Μαριέλ, καθιστοί, θρονιασμένοι πλάι στους πάγκους δείχνουν τις εξόδους του κινδύνου Μαριέλ, όλοι οι μονωτήρες σβήνουν απότομα Μαριέλ άρπαξε ότι απέμεινε ζωντανό από τα παιδιά και τρέξε προς τα πλοία, τρέξε προς τις ανοιχτές πλευσείς, Μαριέλ όλη η μουσική πια γράφτηκε και ότι ήταν να ειπωθεί πια ειπώθηκε και εγώ δεν έχω άλλο τρόπο να σου πω τις παράγωγες της αγάπης λέξεις, Μαριέλ φύγε, ο κύκλος έσπασε, φάνηκαν οι άγριες ρωγμές, Μαριέλ αν σε αγαπώ μονάχα τόσο είναι γιατί με ορίζει εκείνο το σύρμα που ζει και σκληραίνει μέσα μου, Μαριέλ.

Το ξενοδοχείο «Rebecca Blues» βρίσκεται στην ανατολική πλευρά της πολιτείας, μακριά πολύ από τις εμπορικές οδούς και τα καταστήματα των ειδών της πολυτελείας. Ετούτο το ξενοδοχείο μοιάζει με εκείνο το πλοίο των τρελών που φάνηκε στα ανοιχτά του Ασπροπύργου, οι κάτοικοι της Ελευσίνας έσπευσαν με στάρι, με λάδι και σπονδές, οι εραστές εγκατέλειψαν τα καταφύγια και γυμνοί, με τη μυρωδιά της μοράβιας, κατηφόρισαν στις παραλίες, όλοι

πίστεψαν πως με τούτο το πλοίο επιστρέφει η Περσεφόνη που ήταν κρυμμένη χρόνια στις φωλιές των ποταμών και δεν μιλούσε, δεν σάλευε η Περσεφόνη και ένα κατάμαυρο πουλί οδύνης πέταξε μακριά, κατά τη Σαλαμίνα και όλοι έκλαψαν για τη νεκρή Περσεφόνη και το μικρό ναυτίλο που θανατώθηκε από τον εραστή του στο μουράγιο, την αναστάσιμη ώρα και τώρα βρίσκεται φυλακισμένος και όλο τραγουδά ένα πολύ λυπημένο σκοπό, πέρα στα μνήματα. Μαριέλ, για όλα τούτα, για το θάνατο, για τη νεκρή Περσεφόνη, για τους εραστές των λιμανιών, για τα κορίτσια του φτηνού ξενοδοχείου που τώρα κατάκοπες ερωτεύονται ξανά την παιδική τους ηλικία, τρέξε να σωθείς, να γλιτώσεις από το χαμό, εδώ θα λάβει χώρα μια σφαγή και σε όλες τις πόρτες, σε όλους τους τοίχους Μαριέλ σε γυρεύουν και γυρεύουν την αγάπη και με το ίδιο το αίμα μας, Μαριέλ, γράφουν το όνομά σου παντού.

Και τα παιδιά μίλησαν και είπαν πώς λένε τα πουλιά τη λέξη αγάπη. Τα παιδιά θα ψιθυρίζουν στους αιώνες, «Μαριέλ, Μαριέλ.»

«Πριν φύγω θα σταθώ έξω από το πατρικό σπίτι Μαριέλ. Θα περπατήσω αργά μες στην αυλή, θα κρατήσω τα νεκρά λουλούδια, θα λουστώ με το φως του μεγάλου, παγωμένου στύλου και εσύ στην άκρη ενός ξέφωτου Μαριέλ, γνέφεις με τα χέρια σου, καθώς απομακρύνεσαι με τα λεωφορεία των υπεραστικών διαδρομών Μαριέλ.

Το σπίτι είναι κλειστό εδώ και αιώνες, ένα ποτήρι σπασμένο μες στην κουζίνα, τα πλαστικά λουλούδια μιας άλλης εποχής, η μυρωδιά του θανάτου στα γερά, θεμελιωμένα δωμάτια, η φωτογραφία, το σβησμένο ραδιόφωνο, η μοτοσικλέτα με το ηλεκτρικό, μπλε χρώμα της σβηστή και εκείνη, όλα νεκρά εδώ και αιώνες Μαριέλ και τόσα άγνωστα πουλιά που με περιεργάζονται Μαριέλ. Ο χωροφύλακας που κοιτάζει την ανοιχτή αυλόπορτα και στέκεται θυμωμένος, ικανός να ασκήσει στο μέγιστο βαθμό το καθήκον του Μαριέλ, όλοι πια δείχνουν έναν αδικαιολόγητο ζήλο να σκοτώσουν ότι αγαπήσαμε Μαριέλ, έλα κάτσε δίπλα μου, να σου πω για τους επίμονους ήχους των αυτοκινήτων στην παλαιά, εθνική οδό, για τα ιδρωμένα βράδια που με κομμάτιαζαν σε συντρίμια και έμοιαζα με κόσμο που πουλιέται και εσύ Μαριέλ αγέννητη ακόμα, Μαριέλ άκου τη δροσιά που σπάει και γεννιέται η ζωή και χάνεται η ελπίδα μες στα χορτάρια και μόνο τα σίδερα και οι μηχανές μαρτυρούν πως κάποτε εδώ σταθήκαν και πάλεψαν άνθρωποι. Μαριέλ το πρόσωπό μου τραντάζεται, θρυμματίζεται στα άπειρα, νεκρά παιδιά μας, Μαριέλ, εδώ αφήσαμε τόσους νεκρούς, εδώ γιορτάσαμε τόσα καλοκαίρια, εδώ γεράσαμε γρηγορότερα, γιατί Μαριέλ τίποτα δεν είχαμε να προσμένουμε και τίποτα να περιμένουμε Μαριέλ.

Τότε που πέθανε ο πατέρας ήταν Κυριακή, την ώρα των αδιάφορων, ραδιοφωνικών δελτίων. Πέθανε, ήταν καλοκαίρι, όλα τα παράθυρα ορθάνοιχτα, οι λυπημένοι συγγενείς με τα αβοήθητα μάτια Μαριέλ, εκείνος με περίμενε, ερχόταν από μακριά κάθε τόσο, άφηνε άναρθρες κραυγές, όπως των βαστάζων ή εκείνων που κάνουν έρωτα στα ύποπτα ξενοδοχεία των πόλεων, Μαριέλ, ο πατέρας πέθανε με μια ησυχία, κανείς δεν υποψιάστηκε πως ο

πατέρας πέθανε Μαριέλ, όλοι κλάψαμε πάνω από το χλωμό πρόσωπό του, η μάνα δεν άντεξε, έγινε άνεμος χάθηκε προς τους ίσκιους, οι συγγενείς έφυγαν, σφίγγοντας τα χέρια μας, λέγοντας έναν λόγο παρηγορητικό, οι λέξεις καμιά φορά Μαριέλ φαντάζουν πιο επώδυνες από τα γεγονότα, ο πατέρας Μαριέλ πέθανε, εσύ δεν είσαι εδώ για να σου πω τότε που τρέξαμε στις παραλίες με τις μεγάλες πέτρες και εγώ απομακρύνθηκα τόσο που δεν γνώριζα πια καμιά επιστροφή Μαριέλ και εκείνος σαν σκιάχτρο, πέρα μακριά έγενεφε όπως εκείνοι που γύρισαν τελικά, γιατί όλοι κάποτε επιστρέφουν, ακουμπούν απαλά τις αποσκευές τους στην αυλή, διστάζουν στην αρχή, έπειτα αγκαλιάζονται, μιλούν νύχτες ολόκληρες για τότε που ξέσπασε ο πόλεμος και όσοι αρνήθηκαν να ενδώσουν παρέμειναν στους βράχους, καθώς οι γυναίκες με τα κατάμαυρα ρούχα που στέρειψαν κλαίγοντας τους πνιγμένους, τις αποδημίες Μαριέλ.

Ο πατέρας πέθανε Μαριέλ. Φτάνουν συγκλονιστικές εκφράσεις συλλυπητηρίων με τον ασύρματο, εκείνοι που λείπουν αποστέλλουν τη συντριβή τους με τους ασυρμάτους, πελώριους ασυρμάτους πλοίων Μαριέλ. Ξέρεις, Μαριέλ, ο πατέρας είχε ένα όνειρο, να δουλέψει ως καπετάνιος στα φορτηγά πλοία, εκείνα που μεταφέρουν σόγια και τσιμέντο στην Άπω Ανατολή, στην Μπογκοτά, στο Σάο Πάολο και έχουν δεμένα τα κρεββάτια για τις τρικυμίες και αλλοδαπούς εργάτες να προσεύχονται γονατιστοί πάνω στα καταστρώματα Μαριέλ. Φάνηκαν εκείνοι που θα παραλάβουν τη σωρό. Έχουν χαραγμένη στο πρόσωπο μια συγκρατημένη θλίψη, έτσι φαίνεται κάνουν όσοι συνήθισαν το θάνατο τον ξένο. Εκείνος που συντονίζει τις διαδικασίες φορά χρυσάφι στο λαιμό του, δίνει εντολές στα νεαρά αγόρια να ετοιμάσουν τη λέμβο, να φροντίσουν για την επιβίβαση του πατέρα, το αντίτιμο είναι χαμηλό, όλοι μπορούν λοιπόν να πραγματοποιήσουν ετούτο το ταξίδι Μαριέλ. Κάποτε ο πατέρας έφυγε, σείστηκαν οι πόρτες, έπεσαν οι πόρτες που κρατούσαν τις νύχτες και τα καλοκαίρια, έπεσαν οι τοίχοι με τα σκασίματα και ο πατέρας έφυγε. Πίσω του ακολουθούσαμε εμείς, με τους σταυρούς στα χέρια Μαριέλ, μπρούτζινους, βαρείς σταυρούς, έτσι είναι λοιπόν η πίστη Μαριέλ, δύσκολη, αβάσταχτη. Ένα μικρό παιδί, μαυρισμένο από τον ήλιο και τις θάλασσες κρατά ένα στεφάνι με κάτασπρα λουλούδια, περπατά εμπρός από το ανθρώπινο νερό, δεν γελά, αντιθέτως χαρακτηρίζεται από μια ενήλικη σοβαρότητα. Διατηρούμε όλοι ένα σταθερό βηματισμό, εμείς που απομένουμε

πίσω διατηρούμε ένα σταθερό βηματισμό, σαν τάχα κάνουν οι στρατοί στις παρελάσεις των επετείων. Περνούμε εμπρός από τα κλειστά μαγαζιά, εμπρός από τα καφενεία και όλοι οι άντρες βγαίνουν έξω στο δρόμο και σμίγουν με την πομπή και βαδίζουν, όλοι βαδίζουν Μαριέλ με τον ίδιο, αργό βηματισμό και όλα τα καταστήματα Μαριέλ είναι πια κλειστά, με λιγοστά φώτα αναμμένα στο βάθος, αδύναμα φώτα, περνούμε εμπρός από το ναό και το άγαλμα της πλατείας, ένα μαχητή της αντίστασης, οι άνθρωποι έγιναν Μαριέλ πια αγάλματα, στέκουν σαν τις πέτρες απέναντί μας, καπνίζουν, χειροκροτούν, όπως συμβαίνει στις απόπειρες εκείνες που μια μοτοσικλέτα γυρνά και γυρνά και γυρνά και σκάβει μια κατακόμβη μες στο χώμα και όλα τα παιδιά ακολουθούν εκστασιασμένα και μυρίζει η βενζίνη και εγώ ανάβω Μαριέλ μια φωτιά και τινάζονται στον αέρα όλες οι προοπτικές μας Μαριέλ. Οι άνθρωποι μοιάζουν με αγάλματα, δεν ζητούν, δεν ζουν. Τώρα πια έχουμε βγει από τις πόλεις, τώρα με το ίδιο βήμα, αποφασιστικά σκοπεύουμε προς το κοιμητήριο, εκεί είναι θαμμένο ένα μικρό παιδί που κομματιάστηκε σε ένα αναπάντεχο τροχαίο και υπάρχουν παντού γιρλάντες, κούκλες από πηλό και βαμβάκι, κείτονται νεκρές γιατί Μαριέλ, όταν λείψουν τα παιδιά από τον κόσμο θα είναι πια για πάντα μεσημέρι και θα φυσά ο λίβας και οι άνθρωποι θα τρέχουν να κρυφτούν, οι καρποί Μαριέλ θα πέφτουν σάπιοι από τα δέντρα Μαριέλ, οι μανάδες θα κλαίνε γονατιστές τα παλαιά οράματά τους Μαριέλ, ο πατέρας πέθανε, πέθανε ο πατέρας και πια δεν θα ακουστεί μες στη θάλα, όταν έφτανε και σιωπούσε κάτω από τις καρδιές και χαιρετούσε τους περαστικούς και τον άρρωστο Πέτρο με τα κεντήματα στα χέρια, να γυρεύει *akenedon* και *stedon* για τους πόνους και ήθελε να μην θυμάται και είχε στο στόμα του όλο χώματα και έφευγε τυφλός από αγάπη και νοσταλγία, σκυφτός, όλο σκυφτός ο Πέτρος, με τόση σκόνη στις πλάτες του ο Πέτρος δεν νοιάζεται για τους ήλιους και τα ασημένια βράδια ο Πέτρος δεν νοιάζεται, μήτε ο πατέρας που πέθανε πια Μαριέλ και όλοι κλαίνε βουβά μες στα κτήματα και έρχονται με τα φτυάρια στα χέρια, έρχονται οι ποδοσφαιριστές, οι εργάτες, οι όμορφες έφηβες, η Αντωνία με το ένα της χέρι που με δίδαξε Μαριέλ πώς αρπάζουν επιδέξια όλα τα αστέρια του Αντάρη, Μαριέλ, δεν με ακούς πια που κλαίω και θέλω να σου πω για τον πατέρα, ότι θυμάμαι ακόμα. Ύστερα από χρόνια Μαριέλ, όλα μου τα λόγια θα είναι μονάχα σβησμένες χρονολογίες σε σταυρούς, λιωμένα σπίρτα από τις βροχές, τα σπασμένα τζάμια, η εικόνα του αγίου που κόστισε μόνο

τόσο λίγα χρήματα και εγώ Μαριέλ σε περιμένω να με πάρεις για εκείνα τα μέρη που δεν πουλιέται ο Θεός και τα κορίτσια Μαριέλ.

Σε βλέπω πια καθαρά που καταφτάνεις ντυμένη πρόστυχα, επιβιβασμένη μες στο ανοιχτό αυτοκίνητο και έχεις βραχιόλια στους καρπούς σου, όπως οι γυναίκες των καταυλισμών που γνωρίζουν και για τούτο λένε πάντα με ακρίβεια τη μοίρα στους περαστικούς και τους ναύτες Μαριέλ. Ναι, τώρα λοιπόν σε βλέπω καθαρά που πλησιάζεις και ακούγονται τα λαϊκά τραγούδια στη διαπασών Μαριέλ, έλα λοιπόν, να σε συστήσω στο νεκρό πατέρα, να τον κοιτάξεις με τα δυο σου κάρβουνα Μαριέλ και ύστερα εμείς ερωτευμένοι και μόνοι, τόσο λυπημένοι Μαριέλ να χαθούμε μες στα αμπέλια, κάτω από τα θερμά πανιά που συλλέγουν τον ήλιο, να φύγουμε Μαριέλ, να πάψεις να χορεύεις έτσι με ένταση και να μπορέσουμε Μαριέλ επιτέλους να κλάψουμε, να προετοιμάσουμε εκείνη την έφοδό μας προς τον ουρανό, Μαριέλ. Θα ζωγραφίσω Μαριέλ τη θηλυκή σου μορφή μες στα σπήλαια και τους παροπλισμένους ναούς, θα φτιάξω δυο υπέροχα χείλη και όλο εκεί θα ξεδιψούν οι πικραμένοι από τον έρωτα, όσοι τους αρνήθηκαν την ελπίδα θα ξεδιψούν Μαριέλ πάνω στα δυο σου χείλη και θα λένε, λοιπόν «ας συναντηθούμε στο σπήλαιο των ερωτογραφιών», έτσι θα λένε και εσύ θα μου λες πως φοβάσαι τα περιστέρια και τα κλαδιά των δέντρων έτσι που κινούνται απρόσμενα όπως τα χέρια των απελπισμένων, τα αδύναμα των νεκρών, χέρια.

Κοίτα Μαριέλ, οι μυθικοί επιβάτες του πλοίου «Αστυπάλαια» τώρα αναχωρούν, κοίτα είναι μαζί τους ο πατέρας, η Ελένη, ο Ορέστης με το σύντροφό του, ερωτευμένοι πια, έπειτα από τόσους φόνους Μαριέλ, κοίτα οι μυθικές μορφές πώς φεύγουν ευτυχισμένες πια, ο φαρμακοποιός, ο τρελός, ο νεαρός εύελπισ, ο Μιχαήλ, ο Νικόλαος Αλέξης, εγώ Μαριέλ κουνώ τα χέρια μου απεγνωσμένα, γιατί ανάμεσα σε αυτούς και στους άλλους, τους αγαπημένους βρίσκεται πάντα ο πατέρας και είναι ευτυχισμένος που θα ταξιδέψει, μα φοβάται και όλο φωνάζει να προσέχουμε τη μητέρα, το σπίτι, τις αναμνήσεις Μαριέλ, να προσέχουμε τις αναμνήσεις Μαριέλ, τις αναμνήσεις. Στο καλό πατέρα, κοίτα Μαριέλ που μας γνέφει πιασμένος από τα ρέλια και τον πεθύμησα τόσο τον πατέρα Μαριέλ και εσύ μου κρατάς πάντα το χέρι και η ομορφιά σου είναι ένας όλεθρος και πια, έτσι όπως σε φιλώ σβήνει ο κόσμος των μη βλεπομένων Μαριέλ. Θα αντέξουμε Μαριέλ το δύσκολο ρυθμό του έρωτα, Μαριέλ μην διστάζεις, θα περάσουμε εμπρός από τα φώτα

του κρεοπωλείου με τα σαπισμένα κρέατα, τα συνεργεία με το αναμμένο οξυγόνο και δεν θα νιώσουμε ποτέ ξένοι μες στα ξένα πράγματα, τα νοικιασμένα Μαριέλ, γιατί θα είμαστε μια ίδια μορφή, μες στους καθρέφτες και γιατί Μαριέλ, πίστεψέ με, φτάνει κάποτε η εποχή των τραγουδιών και οι αρλεκίνοι που όλο μιλούν για τα ταξίδια στα Κύθηρα σωπαίνουν Μαριέλ και οι κεραυνοί τώρα ρημάζουν τα σπίτια και τα λόγια μας.

Ξέρεις, Μαριέλ, όλα τα παιδιά σε όλους τους καιρούς, γνώριζαν με ακρίβεια πως λένε τη λέξη «αγάπη» τα πουλιά. Μες στα παρατηρητήρια, μες στα σπίτια των πεθαμένων, μες στα δωμάτια του ξενοδοχείου «Rebecca Blues», όλα τα παιδιά ψιθυρίζουν «Μαριέλ, Μαριέλ» και εγώ σου μιλώ για τα κοραλένια δάση των Βερμούδων με τους ανεξήγητους φωσφορισμούς. «Μαριέλ, Μαριέλ» και είμαστε μορφές μακάριες, ανάμεσα σε σπίτια ζωγραφισμένα, σε καλύβες ηλιοκαμένων ναύκληρων, όστρακα ανθρώπων. Μαριέλ, το φως δεν φτάνει ποτέ τόσο ψηλά.»

ΤΕΛΟΣ

ΕΠΙΜΕΤΡΟ

Η φαντασία έθρεψε, -και συνεχίζει να το πράττει, σε πείσμα των καιρών-, τη λογοτεχνία, την ίδια τη ζωή. Η απόπειρα για την ερμηνεία των γεγονότων, η ανάγκη για την παρηγοριά του ανθρώπου απέναντι στην καταλυτική και οριστική επίδραση του θανάτου βρήκε την πλήρωσή της στην έννοια του «φανταστικού», εκείνου του όρου, μες στον οποίο περικλείεται ολόκληρη η προσπάθεια του ανθρώπου να εξηγήσει τη μοίρα και το πεπρωμένο του, να αντέξει όλο τον πόνο και το μεγαλείο του. Η πραγματικότητα πολλές φορές εντάσσεται μες στο φανταστικό φάσμα, φιλτράρεται, για να δοθεί καινούρια, λαμπερή, έχοντας αναστείλει όλες τις τραγικές της λειτουργίες. Η φαντασία θα αποτελεί πάντα έναν τρόπο ερμηνείας και απεικόνισης της διαφορετικής πραγματικότητας, την οποία οι άνθρωποι αναζήτησαν. Η ανάπτυξη του λαϊκού μύθου, η παραδοσιακή, υπερβατική ποίηση της ελληνικής, στιχουργικής παράδοσης, ετούτο το σκοπό πασχίζουν να ικανοποιήσουν. Να εντάξουν δηλαδή το φανταστικό στοιχείο μες στην πραγματικότητα, να το καταστήσουν ρεαλιστικό, έτσι ώστε να είναι δυνατή η αναζήτηση εκείνης της αλήθειας, που νοείται ως ομορφιά και καλοσύνη. Μόνο με το θαυμαστό, το απίστευτο, δοσμένο με τη λογική του ρεαλιστικού είναι πιθανό ο άνθρωπος να αντέξει τη συντριβή του, να δεσμεύσει την επιρροή του χρόνου, να μεταθέσει τον τελευταίο ή ακόμα και να τον καταστείλει, εξασφαλίζοντας μια ψευδαίσθηση μονιμότητας μες στον παροδικό όλεθρο του πεπρωμένου. Το όνειρο, ως υποσυνείδητο, θεωρούμενο ως η πιο αγνή και ειλικρινής έκφανση της φαντασίας, στέκεται πάντα φορέας της. Η ερμηνευτική δυνατότητα, η οποία με τέτοια ελευθερία προσφέρεται, ακριβώς ετούτο πληροί. Τη δικαιολόγηση της φαντασίας, όχι ως μια ανύπαρκτη και ανεφάρμοστη αλήθεια, αλλά την επικράτησή της ως εναλλακτική πρόταση απέναντι στα

ζητήματα, τα οποία αφήνουν σε εκκρεμότητα οι θρησκείες και η διδασκαλία τους.

Η εμπλοκή του ρεαλιστικού, του σύγχρονου με το φανταστικό στοιχείο συνιστά τη νέα τάξη των πραγμάτων. Η αναζήτηση των ερεισμάτων εκείνων, τα οποία θα αποτελέσουν τη βασική αιτιολόγηση του φανταστικού περιεχομένου μπορεί να διεκπεραιωθεί μες στην πραγματικότητα, καθιστώντας όμως την τελευταία μια αφετηρία και όχι μια σταθερή και αναπόδραστη πιθανότητα. Ακριβώς τούτο, λοιπόν θα εξασφαλίσει η φαντασία. Την προσφορά ενός διεξόδου, ικανού να παράσχει το γόνιμο έδαφος για την εγκαθίδρυση του καθεστώτος των ονείρων. Η ωραιότητα ή ακόμα και η υπερφυσική, ανθρώπινη αγωνία ακραγγίζεται και μαιρεύει αντίστοιχα μες στο ονειρικό φάσμα, εκεί όπου ενεδρεύει η φαντασία και το θαυμαστό, ικανά αμφότερα να εκτοξεύσουν το λόγο και την αίσθηση σε επίπεδα ανώτερα. Η καινούρια, «φανταστική» τάξη των πραγμάτων, λοιπόν δεν προβλέπει σε ανεδραφικές ή ακραία, υπερβατικές φόρμες. Εκείνο που γυρεύεται να εκφραστεί άρχεται εκ του «πραγματικού» για να οδηγήσει σταδιακά σε ένα ξεπέρασμά του. Με άλλα λόγια, «Τα όνειρα της Μαριέλ» δεν συνιστούν απλά εκείνο που λέει ο τίτλος, αλλά αντίθετα μια πιο ρευστή πραγματικότητα, ικανή στην ελαστικότητά της, την τόσο αναγκαία πια ώστε να ισχυροποιήσει το πνεύμα της κυριολεκτικής μυθιστορίας, να εισάγει και να εντάξει διακριτικά και σε μια βάση υπονοουμένων τη διαδικασία, η οποία απαιτείται ώστε να επιτυγχανεί η «*η έφοδος προς τον ουρανό.*»

Οι παράφρονες και τα παιδιά μπορούν να μας διδάξουν την αλλοίωση της πραγματικότητας, μπορούν, αν σταθούμε παρατηρητικοί, να μας παρουσιάσουν τη διδασκαλία μιας μεθόδου διαφυγής. Το όνειρο και το όραμα συνιστούν, δίχως αμφιβολία μια κατάσταση, η οποία ξεπερνά τη γνώση και την εμπειρία μας. Η πειστικότητά τους, όμως καθώς και η αμφιβολία στην πιθανότητά τους μας δίνουν το δικαίωμα να σταθούμε περιφρονητικοί απέναντί τους. Η τέχνη επιβεβαιώνει τη διαφορετικότητά της, αποδεικνύει το γεγονός πως πια είναι αυθύπαρκτη, αντλώντας τα χαρακτηριστικά της από το βαθύτερο ψυχισμό του ανθρώπου. Και αυτός θέλει το όραμα μια διαρκή πιθανότητα. Έτσι και η τέχνη, επιτρέπει και καθιστά τα πάντα δυνατά.

Απόστολος Θηβαίος: σύντομο βιογραφικό

Ο Απόστολος Θηβαίος γεννήθηκε το 1980 στην Αθήνα, όπου και κατοικεί. Κατάγεται από το Βραχάτι Κορινθίας. Εργάζεται στον τραπεζικό τομέα.

Η εργογραφία του περιλαμβάνει:

- • «Νόμισμα στην Όχθη», εκδόσεις Μπαρτζουλιάνος
- • «Πολύχρωμο Θάρρος», εκδόσεις Μιχάλη Σιδέρη
- • «Mendizabal», εκδόσεις Μιχάλη Σιδέρη
- • «Οδός Πόλεως, αριθμός 28», εκδόσεις Πάτση
- • «17», εκδόσεις Εκάτη
- “Τα όνειρα της Μαριέλ” flipping book, 24grammata.com

Συμμετείχε με επιτυχία σε διαγωνισμούς Λόγου. Θεατρικά, συμμετοχές του περιλαμβάνονται στα δρώμενα του «Studio της οδού Πλαταιών», όπου και παρουσιάστηκαν ολιγόλεπτες ταινίες, βασισμένες σε δικά του κείμενα, καθώς και στο 1ο Φεστιβάλ του «Τραίνου στο Ρουφ», όπου και συμμετείχε με την παράσταση «Συναντήσεις», βασισμένη σε δικούς του μονολόγους.

Κείμενα και άρθρα του περιλαμβάνονται στον ηλεκτρονικό και έντυπο τύπο του λόγου. Ενδεικτικά, αναφέρονται τα περιοδικά «Νέα Σκέψη», «Νέα Αριάδνη», «Οδός Πανός», «Νέα Ευθύνη», «Τετράδια του Ελπήνορα», «Νησίδες».

Βασικός συνεργάτης του ηλεκτρονικού περιοδικού 24grammata.com.

Έχει συνεργαστεί και με τις ιστοσελίδες «Asante», «Poeticanet», «Eyelands», «Βακχικόν», «Επί σκηνής», «Critique», «Παράθυρο», «Ποιείν» και άλλα.

Επίσης, κείμενά του περιλαμβάνονται σε ανθολογίες και συλλογικές εκδόσεις.

Η ημερολογιακή καταγραφή της συντριβής. Εκείνα που μένουν, σωσμένα λόγια πριν την καταστροφή. Ένα βέβαιο ενδεχόμενο που επιβεβαιώνεται. Με τούτο μοιάζει η αγάπη, η μνήμη της αποτυχίας της. Και όμως μες στη φθορά υπάρχει ακόμα κάτι από εκείνη. Μες στις πιο αντίξοες συνθήκες η αγάπη μένει, λάμπει ακμάζει και επιβάλλεται, ακόμα και στο πιο επώδυνο δεδομένο, εκείνο του θανάτου.

Σε μια διαρκή εναλλαγή ονειρικού και πραγματικού, ανάμεσα στο πιθανό και την αντίθεσή του, όπως και αν αυτή ορίζεται. Εκείνος ομολογεί, απαλύνει τη μοναξιά του. Εκείνη συντρίβεται, βιώνει στο πιο κορυφαίο επίπεδο την έλλειψη του συναισθήματος. Μοιάζει με μια αρρώστια. Κάποτε ησυχάζει, νομίζουμε πως πια έχουμε θεραπευτεί, μα τότε είναι που εκείνη ορμά πιο λυσσασμένη από πριν και μας γυρεύει, μας εξαντλεί. Συνιστούμε όλοι εμείς ένα μνημείο εξάντλησης λοιπόν.

Πρόκειται για ένα αφήγημα αγάπης. Αυστηρά, στοχευμένο στους καιρούς της μοναξιάς, τους νύκτιους καιρούς. Τότε που τα μάτια μεγαλώνουν από τον κόπο και οι άνθρωποι έχουν πάψει πια να είναι σχεδόν καλοί.

νέο Flipping book

24

24grammata.com

σειρά: εν καινώ, αρ. σειράς: 1

Ψηφιακά Βιβλία Ποιότητας